

Simon Contra Misticisme tecnopop

Misticismo tecnopop / *Technopop Mysticism*

Misticisme tecnopop

La relació entre l'art i el misticisme, la màgia i l'esoterisme s'ha historitzat partint d'unes fites conegudes: la funció xamànica, totèmica o simbòlica de l'art paleolític; la finalitat ritualística, protectora o feridora de l'art clàssic; el paper didàctic, moralitzant i repressiu de l'art medieval i modern. Menys coneguda, potser, és la tendència dels i les artistes d'avantguarda a abraçar espiritualitats no occidentals o crear-ne de noves, en resposta a les ortodòxies de la religió i la normativitat dels codis socials. En les últimes dècades, però, la proliferació de projectes, estudis i exposicions sobre el tema constata que el misticisme ha adquirit una importància creixent dins la creació contemporània. I avui, la bruixa, les mèdiums i els xamans, així com el tarot, l'astrologia i els encanteris, es reivindiquen des de perspectives feministes, queer, postcolonials i mediambientals.

Simon Contra (la Portella, Segrià) s'inscriu dins la genealogia d'artistes que s'interessen pel que és espiritual, esotèric i ocult. Per mitjà de la pintura, el vídeo i la instal·lació, Contra revisa, reelabora i crea icones religioses i paganes, misteris teològics i mundans, devocions personals i socials. I ho fa amb una sensibilitat que és alhora mística, tecnològica i popular. És a dir, la seua espiritualitat és elevada i ordinària; els seus projectes tecnoartesanals visiten el passat i el futur, i els seus temes es nodreixen de la cultura tradicional i de massa. Apostant per un expressionisme sense remordiments que no renuncia a l'humor, la ironia i la sàtira, l'artista revela l'homofòbia de l'Església i en manifesta les contradiccions; dialoga amb obres mestres de la pintura per qüestionar el racisme i apel·lar a la germanor; construeix santuaris que conviden a la introspecció i a la conspiració; practica exorcismes i ressuscita dictadors per evidenciar la pervivència del feixisme; fabula sobre mons, recrea artefactes enigmàtics i imagina fenòmens paranormals; reconstrueix fets per fer valer el patrimoni natural, cultural i artístic; fa fórmules alquímiques per immortalitzar mites de la cultura pop i LGTBIQ+.

«Misticisme tecnopop» és la primera exposició individual de l'artista lleidatà Simon Contra. Reivindicar la seua figura en una institució com el Centre d'Art La Panera obeeix a quatre motius. El primer, la qualitat, innovació i rigor de la seua obra, la qual s'alimenta de la seua rica cultura visual i musical, i de la seua formació en Belles Arts i Història de l'Art. El segon, el seu misticisme folklòric, que desafia una modernitat capitalista, que, històricament, ha considerat que la creença en els esperits és contrària a la fe en el progrés i als valors racionals, empírics i tecnocientífics que han conduït al colonialisme, al patriarcat i al desastre ecològic. El tercer, la defensa del llenguatge naïf, que canalitza la seua percepció extrasensorial i qüestiona un art contemporani elitista dominat per la puresa formal. A l'últim, la seua orientació futurista, que se centra a projectar imaginaris i rebutja mirades nostàlgiques. La disposició dels projectes que inclou la mostra ressegueix l'espiral àuria, una proporció perfecta feta amb un nombre irracional.

Misticismo tecnopop

La relación entre el arte y el misticismo, la magia y el esoterismo se ha historizado partiendo de unos hitos conocidos: la función chamánica, totémica o simbólica del arte paleolítico; la finalidad ritualística, protectora o hiriente del arte clásico; el papel didáctico, moralizante y represivo del arte medieval y moderno. Menos conocida, quizás, es la tendencia de los y las artistas de vanguardia a abrazar espiritualidades no occidentales o crear nuevas, como respuesta a las ortodoxias de la religión y la normatividad de los códigos sociales. En las últimas décadas, sin embargo, la proliferación de proyectos, estudios y exposiciones sobre el tema constata que el misticismo ha adquirido una importancia creciente dentro de la creación contemporánea. Y hoy, la bruja, las médiums y los chamanes, así como el tarot, la astrología y los hechizos, se reivindican desde perspectivas feministas, queer, postcoloniales y medioambientales.

Simon Contra (La Portella, el Segrià) se inscribe dentro de la genealogía de artistas que se interesan por lo espiritual, esotérico y oculto. Mediante la pintura, el vídeo y la instalación, Contra revisa, reelabora y crea iconos religiosos y paganos, misterios tecnológicos y mundanos, devociones personales y sociales. Y lo hace con una sensibilidad que es a la vez mística, tecnológica y popular. O sea, su espiritualidad es elevada y ordinaria; sus proyectos tecnoartesanales visitan el pasado y el futuro, y sus temas se nutren de la cultura tradicional y de masas. Apostando por un expresionismo sin remordimientos que no renuncia al humor, la ironía y la sátira, el artista desvela la homofobia de la Iglesia i manifiesta sus contradicciones; dialoga con obras maestras de la pintura para cuestionar el racismo y apelar a la hermandad; construye santuarios que invitan a la introspección y a la conspiración; practica exorcismos y resucita a dictadores para evidenciar la pervivencia del fascismo; fabula sobre mundos, recrea artefactos enigmáticos e imagina fenómenos paranormales; reconstruye hechos para dar valor al patrimonio natural, cultural y artístico; realiza fórmulas alquímicas para inmortalizar mitos de la cultura pop y LGTBIQ+.

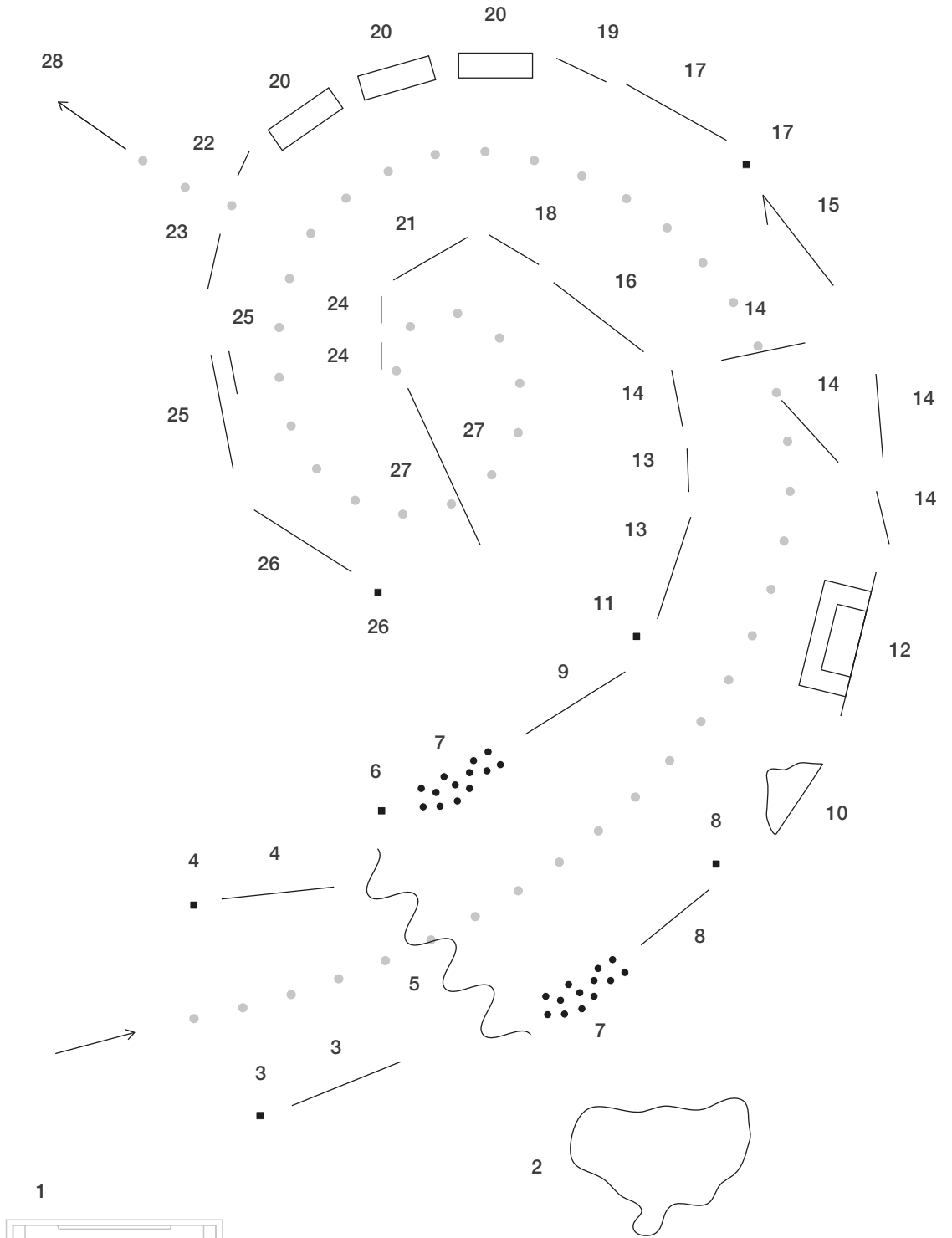
«Misticismo tecnopop» es la primera exposición individual del artista leridano Simon Contra. Reivindicar su figura en una institución como el Centre d'Art La Panera obedece a cuatro motivos. El primero, la calidad, innovación y rigor de su obra, la cual se alimenta de su rica cultura visual y musical, y de su formación en Bellas Artes e Historia del Arte. El segundo, su misticismo folclórico, que desafía una modernidad capitalista, que, históricamente, ha considerado que la creencia en los espíritus es contraria a la fe en el progreso y a los valores racionales, empíricos y tecnocientíficos que han conducido al colonialismo, al patriarcado y al desastre ecológico. El tercero, la defensa del lenguaje naíf, que canaliza su percepción extrasensorial y cuestiona un arte contemporáneo elitista dominado por la pureza formal. Por último, su orientación futurista, que se centra en proyectar imaginarios y rechaza miradas nostálgicas. La disposición de los proyectos que incluye la muestra sigue la espiral áurea, una proporción perfecta hecha con un número irracional.

Technopop Mysticism

The relationship between art and mysticism, magic and esotericism has been historicized based on some well-known landmarks: the shamanic, totemic, or symbolic function of Palaeolithic art; the ritualistic, protective, or hurtful purpose of classical art; the didactic, moralizing, and repressive role of medieval and modern art. Less known, perhaps, is the tendency of avant-garde artists to embrace non-Western spiritualities or create new ones in response to the orthodoxies of religion and the normativity of social codes. In recent decades, however, the proliferation of projects, studies, and exhibitions on the subject confirm that mysticism has acquired an increasing importance within contemporary creation. And today, witches, mediums, and shamans — along with tarot, astrology, and spells — are claimed from feminist, queer, postcolonial, and environmental perspectives.

Simon Contra (La Portella, el Segrià) is part of the genealogy of artists who are interested in the spiritual, the esoteric, and the occult. Through painting, video, and installation, Contra reviews, reworks, and creates religious and pagan icons, technological and mundane mysteries, personal and social devotions. And he does this with a sensibility that is at once mystical, technological, and popular. In other words, his spirituality is transcendental and ordinary; his techno-craft projects visit the past and the future, and his subjects are nourished by traditional and mass culture. Endorsing a remorseless expressionism that does not renounce humour, irony, and satire, the artist reveals the homophobia of the Church and manifests its contradictions; he dialogues with masterpieces of painting to question racism and appeal to brotherhood; he builds sanctuaries that invite introspection and conspiracy; he practises exorcisms and revives dictators to demonstrate the survival of fascism; he makes fables about worlds, recreates enigmatic artifacts, and imagines paranormal phenomena; he reconstructs facts to give value to the natural, cultural, and artistic heritage; and he invents alchemical formulas to immortalize pop culture and LGTBQ+ myths.

“Technopop mysticism” is the first individual exhibition of Simon Contra, an artist from Lleida. There are four reasons for vindicating his figure in an institution such as the La Panera Centre of Art. The first is the quality, innovation, and rigor of his work, which is fed by his rich visual and musical culture, and his training in fine arts and art history. The second concerns its folkloric mysticism, which challenges a capitalist modernity that has historically considered belief in spirits to be contrary to faith in progress and rational, empirical, and techno-scientific values that have led to colonialism, patriarchy, and ecological disaster. The third is the defence of naïve language, which channels its extrasensory perception and questions an elitist contemporary art dominated by formal purity. Finally, there is his futuristic orientation, which focuses on projecting imaginaries and rejects nostalgic gazes. The arrangement of the twenty-seven projects included in the show follows the golden spiral, a perfect proportion made from an irrational number.

10

GOD I'm gay**1**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2013-2023

-

7 min 56 s

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Confessionari customitzat, vinil, reproducció d'àudio

Confessionario customizado, vinilo, reproducción de audio

Customized confessional, vinyl, audio reproduction

Més informació / Más información / Further information

-

L'any 2013, i motivat per la inquietud de si pot conciliar les seues creences amb la seua orientació sexual, Simon Contra acudeix a la catedral de Barcelona i confessa al capellà que és gai. L'artista no pregunta si aquest fet és perdonable o no, sinó més aviat si el perdó és realment necessari. Porta un micròfon ocult. Tot queda enregistrat. La veu ha sigut modificada per no revelar la identitat del clergue. «Ave María Purísima... / Sin pecado concebida. / Es la primera vez que me confieso. / Ah, ¿sí? ¿Estás bautizado? / Sí. / ¿Has hecho la comunión? / Sí. / ¿Estás soltero o casado? / Estoy soltero y soy homosexual. / La homosexualidad es una tendencia que hay que corregir... Como el que es alcohólico... Como el que es violento... Es un camino que se tuerce, y que hay que enderezar...»

11

En 2013, y motivado por la inquietud de si puede conciliar sus creencias con su orientación sexual, Simon Contra acude a la catedral de Barcelona y confiesa al cura que es gay. El artista no pregunta si este hecho es perdonable o no, sino más bien si el perdón es realmente necesario. Lleva un micrófono oculto. Todo queda grabado. La voz ha sido modificada para no revelar la identidad del clérigo. «Ave María Purísima... / Sin pecado concebida. / Es la primera vez que me confieso. / Ah, ¿sí? ¿Estás bautizado? / Sí. / ¿Has hecho la comunión? / Sí. / Estas soltero o casado? / Estoy soltero y soy homosexual. / La homosexualidad es una tendencia que hay que corregir... Como el que es alcohólico... Como el que es violento... Es un camino que se tuerce, y que hay que enderezar...»

In 2013, motivated by concerns about whether he can reconcile his beliefs with his sexual orientation, Simon Contra goes to the Barcelona cathedral and confesses to a priest that he is gay. The artist does not ask if this fact is forgivable or not, but rather if forgiveness is really necessary. He wears a hidden microphone. Everything is recorded. The voice has been modified so as not to reveal the identity of the cleric. "In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit. Amen/ It's the first time I've confessed. / Oh yeah? Are you baptized? / Yes. / Have you had your first communion? / Yes. / Are you single or married? / I'm single and I'm gay. / Homosexuality is a tendency that must be corrected... Like the one who is alcoholic... Like the one who is violent... It is a path that is twisted, and that must be straightened..."

12

Fairy tale**2**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2023

-

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Rentavaixella líquid concentrat Fairy®, catenàries, impressió en color

Lavavajillas líquido concentrado Fairy®, catenarias, impresión en color

Fairy® concentrated dishwashing liquid, catenaries, colour printing

Més informació / Más información / Further information

-

El 5 de març de 2019, Enric Millo, polític del Partit Popular i exdelegat del Govern espanyol a Catalunya, declara en el judici pel Procés que, durant la celebració del referèndum sobre la independència de 2017, es va viure un clima de violència generalitzada. Entre altres qüestions, Millo relata que un agent li va explicar que ciutadans van parar «la trampa del Fairy» a policies, que consistia a abocar el detergent a terra perquè els agents relisquessin i d'aquesta manera poder «clavar-los puntades al cap». Les xarxes van bullir amb mems, la notícia va ser *trending topic* a Espanya, i la marca Fairy® va millorar el seu posicionament al mercat.

El 5 de marzo de 2019, Enric Millo, político del Partido Popular y exdelegado del Gobierno español en Catalunya, declara en el juicio por el Procés que, durante la celebración del referéndum sobre la independencia de 2017, se vivió un clima de violencia generalizada. Entre otras cuestiones, Millo relata que un agente le contó que ciudadanos pusieron «la trampa del Fairy» a policías, que consistía en verter el detergente en el suelo para que los agentes resbalaran y de ese modo poder «arrearles patadas en la cabeza». Las redes hirvieron con memes, la noticia fue *trending topic* en España, y la marca Fairy® mejoró su posicionamiento en el mercado.

On March 5, 2019, Enric Millo, a politician from the Popular Party and former delegate of the Spanish Government in Catalonia, declared in the trial related to “el Procés” [the recent political and social actions for Catalonia’s right to self-determination and independence] that, during the celebration of the referendum on independence in 2017, there was a climate of generalized violence. Among other issues, Millo recounts that a member of the police told him that citizens used “the Fairy trap” against officers, which consisted of pouring the detergent onto the floor so that the police would slip and they would thus be able to “kick them in the head.” Social media erupted with memes, the news was a trending topic in Spain, and the Fairy® brand improved its positioning in the market.

Exp.Capsula.Temps.Creu.Terme.Trq.**3**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2021

-

28 min

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Videoprojecció i col·lecció d'imatges i objectes

Videoproyección y colección de imágenes y objetos

Video projection and collection of images and objects

Més informació / Más información / Further information

Préstec de l'Arxiu Comarcal de l'Urgell

Préstamo del Arxiu Comarcal de l'Urgell

Loan from the Arxiu Comarcal de l'Urgell

El 17 de gener de 2021 es van iniciar unes obres de millora de la plaça Major de Tàrraga. Desenes de veïns i veïnes del municipi es van apropar al centre del nucli antic, encuriósits per la troballa d'un estrany dipòsit de totxo sota la creu del terme, el qual estava cobert per una gran llosa de pedra. Es tracta d'una càpsula del temps creada el 1955, any que s'instal·la la mateixa creu franquista, que acaba substituint la gòtica. El misteri envaeix Tàrraga. Acabaran desenterrant el que hi ha dins? En cas afirmatiu, què hi trobaran? L'artista investiga els fets. Consulteu la llegenda enganxada a la peanya, on es descriu els elements que integren la càpsula.

El 17 de enero de 2021 empezaron unas obras de mejora de la plaza Major de Tàrraga. Decenas de vecinos y vecinas del municipio se acercaron al centro del casco antiguo, curiosos por el hallazgo de un extraño depósito de ladrillo bajo la cruz de término, que estaba cubierto por una gran losa de piedra. Se trata de una cápsula del tiempo creada en 1955, año en el que se instala la misma cruz franquista, que termina por substituir la gòtica. El misterio invade Tàrraga. ¿Acabarán desenterrando lo que hay dentro? En caso afirmativo, ¿qué van a encontrar? El artista investiga los hechos. Consultad la leyenda pegada en la peana, donde se describe los elementos que integran la cápsula.

On January 17, 2021, improvement works began in the Plaça Major of Tàrraga. Dozens of residents of the municipality approached the centre of the old town, curious about the discovery of a strange brick tank under the boundary cross, which was covered by a large stone slab. It was a time capsule created in 1955, the year in which the same Francoist cross was installed, replacing the old Gothic one. Mystery invades Tàrraga. Will they end up unearthing what's inside? If so, what will they find? The artist investigates the facts. Consult the inscription pasted on the base, where the elements that make up the capsule are described.

The Bishop**4**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2021**100 × 100 cm****4 min**

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Videoprojecció i pintura acrílica sobre paraigua

Videoproyección y pintura acrílica sobre paraguas

Video projection and acrylic painting on umbrella

Més informació / Más información / Further information

-

Una tarda de setembre plujosa, l'artista es passeja per Solsona amb un paraigua pintat de la col·lecció Ikea Family®. Sobre la tela impermeable s'hi pot reconèixer el retrat de l'exbisbe de Solsona, Xavier Novell, i la inscripció «Amor que esdevé...». Al·ludeix al títol de la polèmica glosa dominical de 2017, en què Novell explica que l'homosexualitat pot estar vinculada a l'absència de figura paterna, i que la «desorientació sexual» dels adolescents és deguda a la manca de la «funció educadora des de la identitat maternal femenina i paternal masculina». L'alcalde de Cervera va impulsar una moció de censura per declarar *persona non grata* el bisbe, i l'Ajuntament de Solsona va lamentar les afirmacions, reafirmant el suport a les famílies monoparentals i al col·lectiu LGTBI+. L'acció es va dur a terme durant la setmana en què es va fer pública la relació sentimental entre l'exbisbe i l'escriptora de novel·les eròticosatàniques Sílvia Caballol.

17

Una tarde de septiembre lluviosa, el artista se pasea por Solsona con un paraguas pintado de la colección Ikea Family®. Sobre la tela impermeable se puede reconocer el retrato del exobispo de Solsona, Xavier Novell, y la inscripción «Amor que esdevé...». Alude al título de la polémica glosa dominical de 2017, en la que Novell cuenta que la homosexualidad puede estar vinculada a la ausencia de figura paterna, y que la «desorientación sexual» de los adolescentes se debe a la falta de la «función educadora desde la identidad maternal femenina y paternal masculina». El alcalde de Cervera impulsó una moción de censura para declarar *persona non grata* al obispo, y el Ayuntamiento de Solsona lamentó las afirmaciones, reafirmando el apoyo a las familias monoparentales y al colectivo LGTBI+. La acción se llevó a cabo durante la semana en la que se hizo pública la relación sentimental entre el exobispo y la escritora de novelas erótico-satánicas Sílvia Caballol.

One rainy September afternoon, the artist walks around Solsona with a painted umbrella from the Ikea Family® collection. On the waterproof fabric one can recognize the portrait of the ex-bishop of Solsona, Xavier Novell, and the inscription "Love that becomes...". This alludes to the title of the controversial Sunday comment of 2017, in which Novell said that homosexuality can be linked to the absence of a father figure, and that the "sexual disorientation" of teenagers results from the lack of the "educational function from female maternal and male paternal identity." The mayor of Cervera promoted a motion of censure to declare the bishop persona non grata, and the Solsona town council expressed regret for the statements, reaffirming its support for single-parent families and the LGTBI+ collective. The action was carried out during the week in which the sentimental relationship between the ex-bishop and the writer of erotic Satanic novels Sílvia Caballol was made public.

The Eyes of the Sea

5

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2021

-

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Pigments fluorescents, estrelles fosforescents i llum ultraviolada

Pigmentos fluorescentes, estrellas fosforescentes y luz ultravioleta

Fluorescent pigments, phosphorescent stars, and ultraviolet light

Més informació / Más información / Further information

Cortina, barca inflable, armilles salvavides, armilles, mantes tèrmiques, silueta retallada i ventilador

Curtain, inflatable boat, lifejackets, vests, thermal blankets, silhouette and fan

Curtain, inflatable boat, lifejackets, vests, thermal blankets, cut-out silhouette, and fan

The Eyes of the Sea («els ulls del mar») és una instal·lació immersiva que, partint d'una relectura d'*El rai de la Medusa* de Théodore Géricault (1819), parla de les condicions que determinen l'experiència migratòria en l'actualitat. Sada Keita, afrodescendent nascut a Tortosa i representant de Tarragona a Mister Internacional Spain 2020, encarna l'ideal de vida d'èxit i bellesa normativa com a fórmula d'acceptació social. Les armilles salvavides i la manta tèrmica són símbols de vides marcades per la pobresa, els règims repressius, les violacions de drets humans i la manca de voluntat política.

The Eyes of the Sea («los ojos del mar») es una instalación immersiva que, partiendo de una relectura de *La balsa de la Medusa* de Théodore Géricault (1819), habla de las condiciones que determinan la experiencia migratoria en la actualidad. Sada Keita, afrodescendiente nacido en Tortosa y representante de Tarragona en Mister Internacional Spain 2020, encarna el ideal de vida exitosa y belleza normativa como fórmula de aceptación social. Los chalecos salvavidas y la manta térmica son símbolos de vidas marcadas por la pobreza, los regímenes represivos, las violaciones de derechos humanos y la falta de voluntad política.

The Eyes of the Sea is an immersive installation that, based on a reinterpretation of The Raft of the Medusa by Théodore Géricault (1819), talks about the conditions that determine the migratory experience today. Sada Keita, born in Tortosa of African descent and the representative of Tarragona at Mister International Spain 2020, embodies the ideal of a successful life and normative beauty as a formula for social acceptance. The life jackets and the thermal blanket are symbols of lives marked by poverty, repressive regimes, human-rights violations, and a lack of political will.

Free Leco (acció alliberadora per al «fachaleco»)**6**

Any / Año / Year	Mesures / Medidas / Size	Duració / Duración / Duration
2020	86 x 53 x 5 cm	-
Tècnica / Técnica / Technique	Materials / Materiales	
Instal·lació Instalación <i>Installation</i>	Esmalt sobre armilla trobada Esmalte sobre chaleco encontrado <i>Enamel on found waistcoat</i>	
Més informació / Más información / Further information		
-		

El *fachaleco* és un neologisme que dona nom a una peça de roba d'abrigar. Es tracta d'una armilla tèrmica encoixinada molt lleugera i que no ocupa espai. Popularitzada a començaments del segle XXI entre els empresaris de Wall Street, a Espanya aquesta peça de vestir se l'han apropiat polítics de dreta i d'extrema dreta: si el tret de sortida el va donar Juanma Moreno Bonilla, a aquest el van seguir Rodrigo Rato, Mariano Rajoy, Pablo Casado, Santiago Abascal, Javier Ortega, etc. Hereu de l'uniforme de caça i d'equitació, i reinterpretat per Uniqlo® com una roba tèrmica sofisticada i urbana, el nou uniforme de la dreta espanyola és, a més, un símbol de nacionalisme conservador sexista, racista i homòfob. Simon Contra intervé l'armilla en un gest exorcitzador de les connotacions reaccionàries de la roba.

21

El *fachaleco* es un neologismo que da nombre a una prenda de abrigo. Se trata de una armilla térmica acolchada muy ligera y que no ocupa espacio. Popularizada a inicios del siglo XXI entre los empresarios de Wall Street, en España esta prenda se la han apropiado políticos de derecha y de extrema derecha: si el pistoletazo de salida lo dio Juanma Moreno Bonilla, a él le siguieron Rodrigo Rato, Mariano Rajoy, Pablo Casado, Santiago Abascal, Javier Ortega, etc. Heredero del uniforme de caza y de equitación, y reinterpretado por Uniqlo® como una ropa térmica sofisticada y urbana, el nuevo uniforme de la derecha española es, además, un símbolo de nacionalismo conservador sexista, racista y homófobo. Simon Contra interviene el chaleco en un gesto exorcizador de las connotaciones reaccionarias de la ropa.

The fachaleco is a neologism for a warm garment, a very light padded thermal waistcoat that does not take up space. Popularized at the beginning of the 21st century among Wall Street businessmen, in Spain this garment has been appropriated by right-wing and extreme-right politicians: if the trend was kicked off by Juanma Moreno Bonilla, he was followed by Rodrigo Rato, Mariano Rajoy, Pablo Casado, Santiago Abascal, Javier Ortega, etc. Heir to the hunting and horse-riding uniform — and reinterpreted by Uniqlo® as sophisticated and urban thermal clothing — the new uniform of the Spanish right is also a symbol of sexist, racist, and homophobic conservative nationalism. Simon Contra's intervention on the waistcoat is a gesture that exorcizes the garment's reactionary connotations.

Catedral de la Santa Alarma

7

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2020

-

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Paper higiènic i ampolles de cervesa

Papel higiénico y botellas de cerveza

Toilet paper and beer bottles

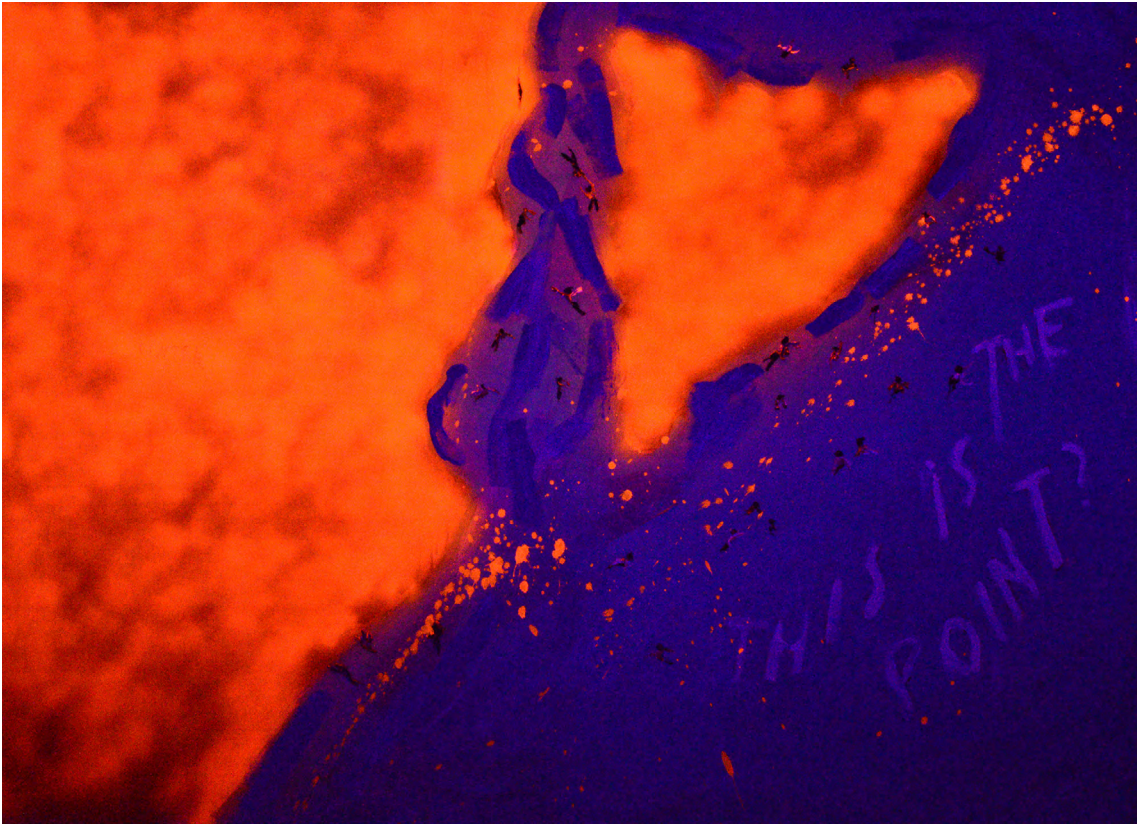
Més informació / Más información / Further information

-

Projecte que neix en la situació de confinament provocat per la pandèmia de la covid-19, el brot epidèmic causat pel virus SARS-CoV-2 que es va començar a estendre per tot el globus a partir del febrer de 2020. Segons l'ONU, la crisi sanitària del coronavirus és el repte més gran al qual s'han enfrontat els humans des de la Segona Guerra Mundial. Fins avui, ha causat la mort de 5 milions de persones, i n'ha infectat més de 230 milions. Molts països van imposar mesures restrictives, i van obligar la població a quedar-se a casa. A més de problemes respiratoris, l'OMS ha alertat que la pandèmia provoca ansietat, depressió, estrès i trastorns. Durant l'estat d'alarma a Catalunya, Simon Contra s'inspira en la Sagrada Família per construir un santuari fet de materials que van desaparèixer dels supermercats durant la pandèmia.

Proyecto que nace en la situación de confinamiento provocado por la pandemia de la COVID-19, el brote epidémico causado por el virus SARS-CoV-2 que empezó a extenderse por todo el globo a partir de febrero de 2020. Según la ONU, la crisis sanitaria del coronavirus es el mayor reto al que se han enfrentado los humanos desde la Segunda Guerra Mundial. Hasta hoy, ha causado la muerte de 5 millones de personas, y ha infectado a más de 230 millones. Muchos países impusieron medidas restrictivas, y obligaron a la población a quedarse en casa. Además de problemas respiratorios, la OMS ha alertado de que la pandemia provoca ansiedad, depresión, estrés y trastornos. Durante el estado de alarma en Catalunya, Simon Contra se inspira en la Sagrada Familia para construir un santuario hecho de materiales que desaparecieron de los supermercados durante la pandemia.

A project that was born in the confinement situation provoked by the COVID-19 pandemic, the epidemic outbreak caused by the SARS-CoV-2 virus that began to spread across the globe from February 2020. According to the UN, the coronavirus health crisis is the greatest challenge humans have faced since World War II. As of now, it has caused the death of five million people and has infected more than 230 million. Many countries imposed restrictive measures, forcing the population to stay at home. In addition to respiratory problems, the WHO has warned that the pandemic causes anxiety, depression, stress, and other psychological disorders. During the state of alarm in Catalonia, Simon Contra was inspired by the Sagrada Família to build a sanctuary made of materials that disappeared from supermarkets during the pandemic.

España se rompe**8**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2020

114 × 162 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura acrílica sobre tela

Pintura acrílica sobre tela

*Acrylic painting on fabric***Pintura acrílica, esprai fluorescent, llum ultraviolada i casc d'acer**

Pintura acrílica, esprai fluorescente, luz ultravioleta y casco de acero

Acrylic paint, fluorescent spray, ultraviolet light, and steel helmet

Més informació / Más información / Further information

-

Apropiant-se del mantra «España se rompe», tan desgastat per la dreta espanyola com l'«España va bien», i invocant les multituds fraternals de Juan Genovés, pintor icònic de la Transició, l'artista es pregunta si avui l'espai entre el nacionalisme unionista i el separatisme excloent pot ser una opció legítima. L'anhel de germanor que defensa Simon Contra ve reforçat per un casc de la Guerra Civil espanyola, model M26, trobat en una finca familiar a la Portella (Segrià), que no se sap a quin bàndol pertanyia, si als nacionalistes o als republicans, perquè protegia els caps de tots dos.

Apropiándose del mantra «España se rompe», tan manido por la derecha española como el «España va bien», e invocando a las multituds fraternales de Juan Genovés, pintor icónico de la Transición, el artista se pregunta si hoy el espacio entre el nacionalismo unionista y el separatismo excluyente puede ser una opción legítima. El anhelo de hermandad que defiende Simon Contra viene reforzado por un casco de la Guerra Civil española, modelo M26, hallado en una finca familiar en La Portella (Segrià), que no se sabe a qué bando pertenecía, si a los nacionalistas o a los republicanos, porque protegía las cabezas de ambos.

Appropriating the mantra “Spain is breaking apart”, as overused by the Spanish right as “Spain is going well”, and invoking the fraternal multituds of Juan Genovés, iconic painter of the Transition, the artist wonders if today the space between unionist nationalism and exclusionary separatism may be a legitimate option. Simon Contra’s longing for brotherhood is reinforced by a helmet from the Spanish Civil War — found on a family farm in La Portella (Segrià) — although it is not known to which side it belonged, the nationalists or the republicans, as the type of helmet (model M26) protected the heads of both.

The Abduction of Max Spiers**9**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2017-2021**130 x 195 cm**

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura acrílica sobre tela

Pintura acrílica sobre tela

*Acrylic painting on fabric***Pintura acrílica fosforescent, pigments iridescents i llum ultraviolada**

Pintura acrílica fosforescente, pigmentos iridescents y luz ultravioleta

Phosphorescent acrylic paint, iridescent pigments, and ultraviolet light

Més informació / Más información / Further information

-

El 16 de juliol de 2016 va morir l'investigador, ufòleg i teòric conspiracionista britànic Max Spiers, amb 39 anys, per causes que encara avui es desconeixen. El seu cos va ser trobat sense vida al pis d'un amic a Varsòvia, després d'haver expulsat un estrany líquid negre per la boca. Figura reconeguda en observació d'ovnis, els seus seguidors creuen que va ser assassinat per agents governamentals, ja que, segons diuen, investigà fenòmens que els serveis d'intel·ligència volen mantenir silenciats. En un episodi de paràlisi del son, Simon Contra imagina els últims moments de la seua estranya mort.

El 16 de julio de 2016 murió el investigador, ufólogo y teórico conspiracionista británico Max Spiers, con 39 años, por causas que todavía hoy se desconocen. Su cuerpo fue encontrado sin vida en el piso de un amigo en Varsovia, después de haber expulsado un extraño líquido negro por la boca. Figura reconocida en avistamiento de ovnis, sus seguidores creen que fue asesinado por agentes gubernamentales, ya que, según dicen, investigó fenómenos que los servicios de inteligencia quieren mantener silenciados. En un episodio de parálisis del sueño, Simon Contra imagina los últimos momentos de su extraña muerte.

On July 16, 2016, the British researcher, ufologist, and conspiracy theorist Max Spiers died, at the age of 39, from causes that are still unknown today. His body was found lifeless in a friend's apartment in Warsaw, after a strange black liquid had been ejected from his mouth. A well-known figure in UFO sightings, his followers believe that he was murdered by government agents because, they say, he investigated phenomena that the intelligence services want to keep quiet. In an episode of sleep paralysis, Simon Contra imagines the last moments of his bizarre death.

Spanish Chronovisor**10**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2019-2020

150 x 150 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Minitevisor, llibres, impressions en blanc i negre i en color

Minitevisor, libros, impresiones en blanco y negro y en color

Mini television, books, black and white and colour prints

Més informació / Más información / Further information

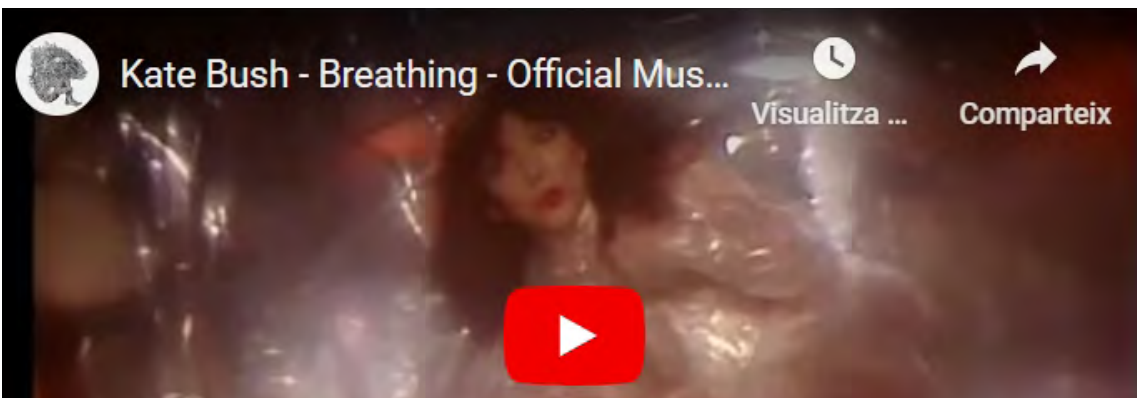
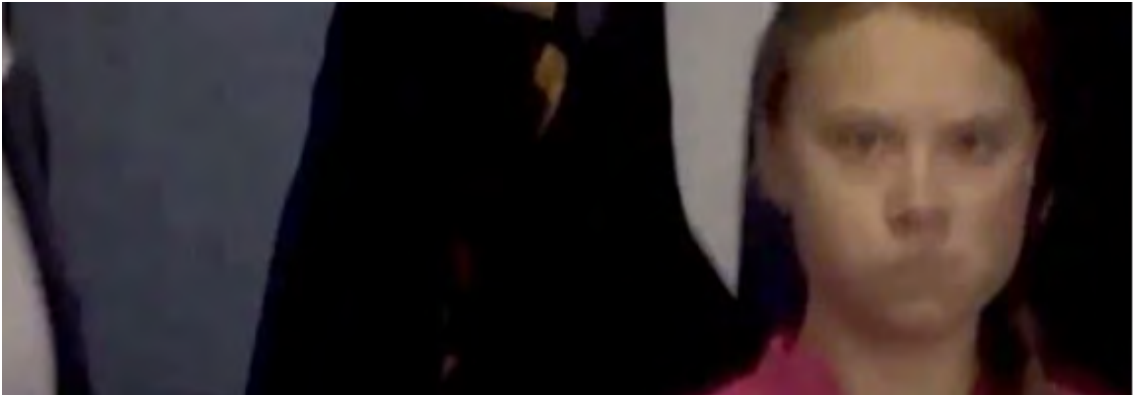
-

La paraula *chronovisor* dona nom a un dispositiu que forma part de la col·lecció del Vaticà, que permet transportar-se a través del temps. Segons el sacerdot François Brune, aquest artefacte va ser inventat pel pare Marcello Pellegrino Ernetti (1925-1994), amb l'ajuda de científics. L'aparell recull i desxifra la radiació electromagnètica emesa pels esdeveniments del passat, i la converteix en una imatge que es projecta en una pantalla de televisió. És així com l'inventor va presenciar, entre d'altres, la mateixa crucifixió de Crist. *Spanish Chronovisor* s'inspira en aquesta tecnologia per projectar un batibull polític de fenòmens passats i recents, que impliquen Santiago Abascal, María Lapiedra, Albert Rivera, Froilán, Pepe Rubianes, la reina Leticia, l'exreina Sofia, Willy Toledo, Francisco Franco, Carles Puigdemont o Jiménez Losantos.

29

La palabra *chronovisor* da nombre a un dispositivo que forma parte de la colección del Vaticano, que permite transportarse a través del tiempo. Según el sacerdote François Brune, este artefacto fue inventado por el padre Marcello Pellegrino Ernetti (1925-1994), con la ayuda de científicos. El aparato recoge y descifra la radiación electromagnética emitida por los acontecimientos del pasado, y la convierte en una imagen que se proyecta en una pantalla de televisión. Así es como el inventor presenció, entre otros, la propia crucifixión de Cristo. *Spanish Chronovisor* se inspira en esta tecnología para proyectar un batiburrillo político de fenómenos pasados y recientes, que implican a Santiago Abascal, María Lapiedra, Albert Rivera, Froilán, Pepe Rubianes, la reina Letizia, la exreina Sofia, Willy Toledo, Francisco Franco, Carles Puigdemont o Jiménez Losantos.

The word Chronovisor is the name given to a device that is part of the Vatican collection, which allows you to transport yourself through time. According to the priest François Brune, this artefact was invented by Father Marcello Pellegrino Ernetti (1925-1994), with the help of scientists. The device collects and deciphers the electromagnetic radiation emitted by past events and converts it into an image that is projected onto a television screen. This is how the inventor witnessed, among other scenes, Christ's crucifixion. Spanish Chronovisor is inspired by this technology to project a political mishmash of past and recent phenomena, involving Santiago Abascal, María Lapiedra, Albert Rivera, Froilán, Pepe Rubianes, Queen Letizia, Queen Mother Sofia, Willy Toledo, Francisco Franco, Carles Puigdemont, and Federico Jiménez Losantos.

The Conspiracy Virus Diaries

11

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2020

-

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Arxiu digital

Archivo digital

Digital archive

Col·lecció d'imatges, gifs, textos i vídeos

Colección de imágenes, gifs, textos y vídeos

Collection of images, gifs, texts, and videos

Més informació / Más información / Further information

-

Col·lecció d'imatges, gifs, textos i vídeos extrets d'internet durant el confinament provocat per la pandèmia de la covid-19. La pràctica de crear imatges digitals o classificar-ne d'existents s'ha popularitzat entre artistes i no artistes arran de la pandèmia. Els «diaris de confinament», que ja s'ha convertit en un gènere, han vehiculat reflexions, frustracions, incerteses i indignacions. L'artista s'inspira en l'*Atlas Mnemosyne* d'Aby Warburg (1924-1929), i crea un catàleg aleatori d'imatges estàtiques i en moviment. I ho fa cada dia, en temps de covid, abans d'anar al gimnàs, i ho publica al seu web, per mantenir el contacte amb els seus seguidors. Es tracta d'un exercici de curadoria influenciat per la conspiranoia nord-americana fomentada per minisèries com *Q: Into the Storm*, de Cullen Hoback (HBO, 2021). L'arxiu multimèdia es pot consultar a través d'una *tablet*. L'arxiu reuneix materials recopilats del 14 al 15 de març de 2020.

31

Colección de imágenes, *gifs*, textos y vídeos extraídos de internet durante el confinamiento provocado por la pandemia de COVID-19. La práctica de crear imágenes digitales o clasificar aquellas existentes se ha popularizado entre artistas y no artistas a raíz de la pandemia. Los «diarios de confinamiento», que ya se ha convertido en un género, han vehiculado reflexiones, frustraciones, incertidumbres e indignaciones. El artista se inspira en el *Atlas Mnemosyne* de Aby Warburg (1924-1929), y crea un catálogo aleatorio de imágenes estáticas y en movimiento. Y lo hace todos los días, en tiempo de COVID, antes de ir al gimnasio, y lo publica en su web, para mantener el contacto con sus seguidores. Se trata de un ejercicio de curadoría influenciado por la conspiranoia norteamericana fomentada por miniseries como *Q: Into the Storm*, de Cullen Hoback (HBO, 2021). El archivo multimedia se puede consultar a través de una *tablet*. El archivo reúne materiales recopilados del 14 al 15 de marzo de 2020.

Collection of images, gifs, texts, and videos taken from the internet during the confinement caused by the COVID-19 pandemic. The practice of creating digital images or classifying existing ones has become popular among artists and non-artists alike in the wake of the pandemic. "Confinement diaries", which has already become a genre, have conveyed reflections, frustrations, uncertainties, and indignation. The artist was inspired by Aby Warburg's Atlas Mnemosyne (1924-1929) and created a random catalogue of static and moving images. And he did it every day, during the time of COVID, before going to the gym, posting the results on his website to keep in touch with his followers. It is an exercise in curatorship influenced by the North American conspiracy theories promoted by miniseries such as Q: Into the Storm, by Cullen Hoback (HBO, 2021). The multimedia archive can be consulted via a tablet. The archive brings together materials collected from March 14 to 15, 2020.

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2018-2019

250 x 150 x 80 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Pintura acrílica sobre nou llenços

Pintura acrílica sobre nueve lienzos

Acrylic paint on nine canvases

Més informació / Más información / Further information

Taula, perfums, envàs amb herbes, gespa de plàstic, palmera de cartró, ampolla de Varon Dandy®

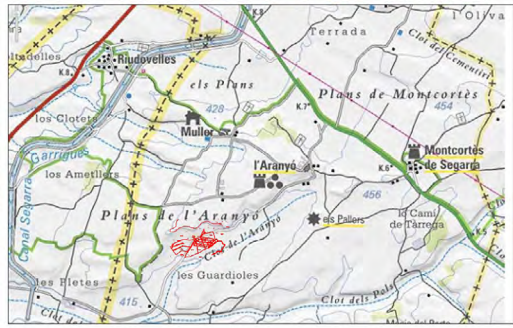
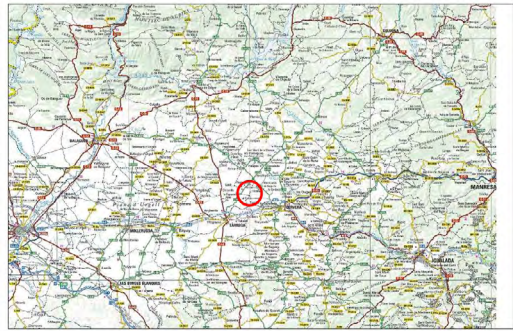
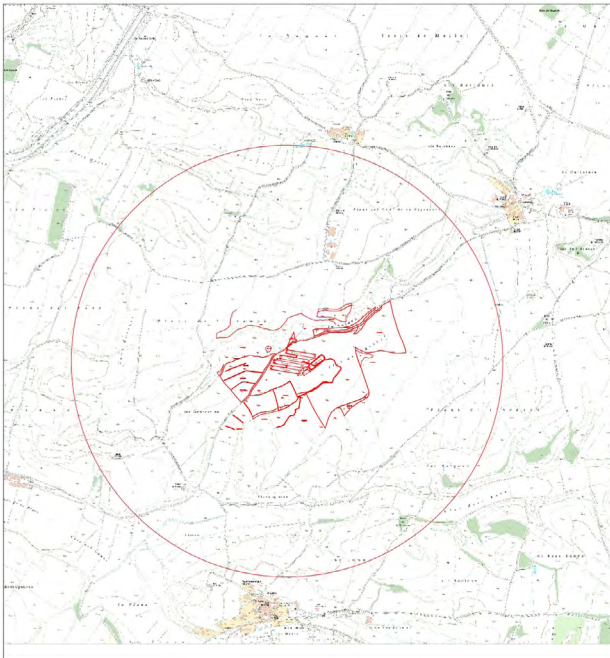
Mesa, perfumes, envase con hierbas, césped de plástico, palmera de cartón, botella de Varon Dandy®

Table, perfumes, container with herbs, plastic grass, cardboard palm tree, bottle of Varon Dandy®

9mus@s parteix d'una sèrie de perfums feta a partir de la destil·lació natural de diferents herbes i flors adquirides a l'Herboristeria del Rei (Barcelona), oberta de 1818 a 2021. Aquesta col·lecció homenatja les nou Muses de l'antiguitat grega —Cal·liope (poesia èpica), Clio (història), Èrato (poesia lírica), Euterpe (música), Melpòmene (tragèdia), Polímnia (geometria), Talia (comèdia), Terpsícora (dansa) i Urània (astronomia)—, les quals estableixen un paral·lelisme amb nou icones de la cultura LGBTI+: les cantants Conchita Wurst, Genís Segarra, Morrissey, Anohni i RuPaul Charles; el filòsof Paul B. Preciado; la directora de cine Lana Wachowski; l'estilista Nicola Formichetti, i l'actor Jo Calderone. Aquestes es contraposen amb un flascó de perfum Varon Dandy, símbol de la cultura patriarcal. **9mus@s** transita entre l'agricultura, l'alquímia i la cultura pop.

9mus@s parte de una serie de perfumes hecha a partir de la destilación natural de distintas hierbas y flores adquiridas en la Herboristeria del Rei (Barcelona), abierta de 1818 a 2021. Esta colección homenajea a las nueve Musas de la Antigüedad griega —Calliope (poesía épica), Clío (historia), Erató (poesía lírica), Euterpe (música), Melpómene (tragedia), Polímnia (geometría), Talía (comedia), Terpsicore (danza) y Urania (astronomía)—, las cuales establecen un paralelismo con nueve iconos de la cultura LGBTI+: las cantantes Conchita Wurst, Genís Segarra, Morrissey, Anohni y RuPaul Charles; el filósofo Paul B. Preciado; la directora de cine Lana Wachowski; el estilista Nicola Formichetti, y el actor Jo Calderone. Estas se contraponen con un frasco de perfume Varon Dandy, símbolo de la cultura patriarcal. **9mus@s** transita entre la agricultura, la alquimia y la cultura pop.

*9mus@s is part of a series of perfumes made from the natural distillation of different herbs and flowers purchased at the Herboristeria del Rei (Barcelona), which was open from 1818 to 2021. This collection pays homage to the nine muses of Ancient Greece — Calliope (epic poetry), Clio (history), Erato (lyric poetry), Euterpe (music), Melpomene (tragedy), Polyhymnia (geometry), Thalia (comedy), Terpsichore (dance), and Urania (astronomy) — and establishes a parallelism with nine icons of LGBTI+ culture: the singers Conchita Wurst, Genís Segarra, Morrissey, Anohni, and RuPaul Charles; the philosopher Paul B. Preciado; film director Lana Wachowski; the stylist Nicola Formichetti, and the actor Jo Calderone. These are contrasted with a Varon Dandy perfume bottle, a symbol of patriarchal culture. **9mus@s** moves between agriculture, alchemy, and pop culture.*

COORD. CENTRE ACTUACIO
 X UTM: 350.726
 Y UTM: 4.617.695
 UTM 31N ETRS89

DADES CADASTRALS
 TM: PLANS DE SIO (ARANYÓ)
 POL: 19 PARC:147 POL:17 PARC:208
 Sup. 17,1093 Has.

COORDENADES EXTREMS EXPLOTACIO RAMADERA	
X=	Y=
350984.90	4617696.91
350984.17	4617711.19
350805.19	4617824.55
350822.87	4617856.40

PROMOTOR: [REDACTED] ESTUDI D'IMPACTE AMBIENTAL: NOVA GRANIA
 PORCINA SITUADA AL TM DE PLANS DE SIO

PLÀNOL: EMPLAÇAMENT AMB COORDENADES UTM	
DATA: AGOST DE 2019	ENG. TÈC. AGRÍCOLA
FULL: 1	
ESCALA: SENSE ESCALA 1:5.000	
	

I aquí teniu l'esplanada.
 Tot això és un és un polígon industrial.

iaia**13**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2023

-

11 min 49 s

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Videoprojecció i impressions en color

Videoproyección e impresiones en color

Video projection and colour prints

Més informació / Más información / Further information

-

El projecte de construcció d'una macrogranja de 9.600 porcs ha posat en peu de guerra el veïnat del municipi dels Plans de Sió, especialment el de la vila del Canós. La instal·lació del complex, que equival a vuit camps de futbol, suposa una amenaça contra el patrimoni natural, cultural, arquitectònic i artístic del territori. L'emplaçament del projecte coincideix amb la ruta patrimonial dels castells de la Segarra, un actiu turístic important de la comarca. Molt a prop se situa també la casa natal de Manuel de Pedrolo, al poble de l'Aranyó, construïda al segle XII. També coincideix amb l'estany de Montcortès, que té la qualificació de Zona Especial de Protecció per a les Aus. A més de la qüestió patrimonial, el veïnat està preocupat pel gran impacte mediambiental que implicaria la macrogranja. Simon Contra entrevista diversos veïns i veïnes plens d'anhels, projectes i reivindicacions...

35

El proyecto de construcción de una macrogranja de 9600 cerdos ha puesto en pie de guerra al vecindario del municipio de Els Plans de Sió, especialmente al del pueblo de El Canós. La instalación del complejo, que equivale a ocho campos de fútbol, supone una amenaza contra el patrimonio natural, cultural, arquitectónico y artístico del territorio. El emplazamiento del proyecto coincide con la ruta patrimonial de los castillos de La Segarra, un activo turístico importante de la comarca. Muy cerca se encuentra también la casa natal de Manuel de Pedrolo, en el pueblo de L'Aranyó, construida en el siglo XII. También coincide con el estanque de Montcortès, que tiene la calificación de Zona Especial de Protección para las Aves. Además de la cuestión patrimonial, el vecindario está preocupado por el gran impacto medioambiental que implicaría la macrogranja. Simon Contra entrevista a varios vecinos y vecinas llenos de anhelos, proyectos y reivindicaciones...

The construction project for a 9,600-pig macro-farm has put the residents of the municipality of Els Plans de Sió on the warpath, especially the town of El Canós. The installation of the complex, whose dimensions are equivalent to eight soccer fields, poses a threat to the natural, cultural, architectural, and artistic heritage of the territory. The project's location coincides with the heritage route of the castles of La Segarra, an important tourist asset in the region. It is also close to the birthplace of Catalan writer Manuel de Pedrolo, in the town of L'Aranyó, built in the 12th century. It also includes the Montcortès pond, which is classified as a special protection area for birds. In addition to the question of protecting its heritage, the neighbourhood is worried about the great environmental impact that the macro-farm would imply. Simon Contra interviews several residents, who are full of desires, projects, and demands...

Com pintar la boira

14

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2019

114 x 162 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Pintura acrílica, esprai sobre cinc llenços i màquina de boira

Pintura acrílica, espray sobre cinco lienzos y máquina de niebla

Acrylic and spray on five canvases and fog machine

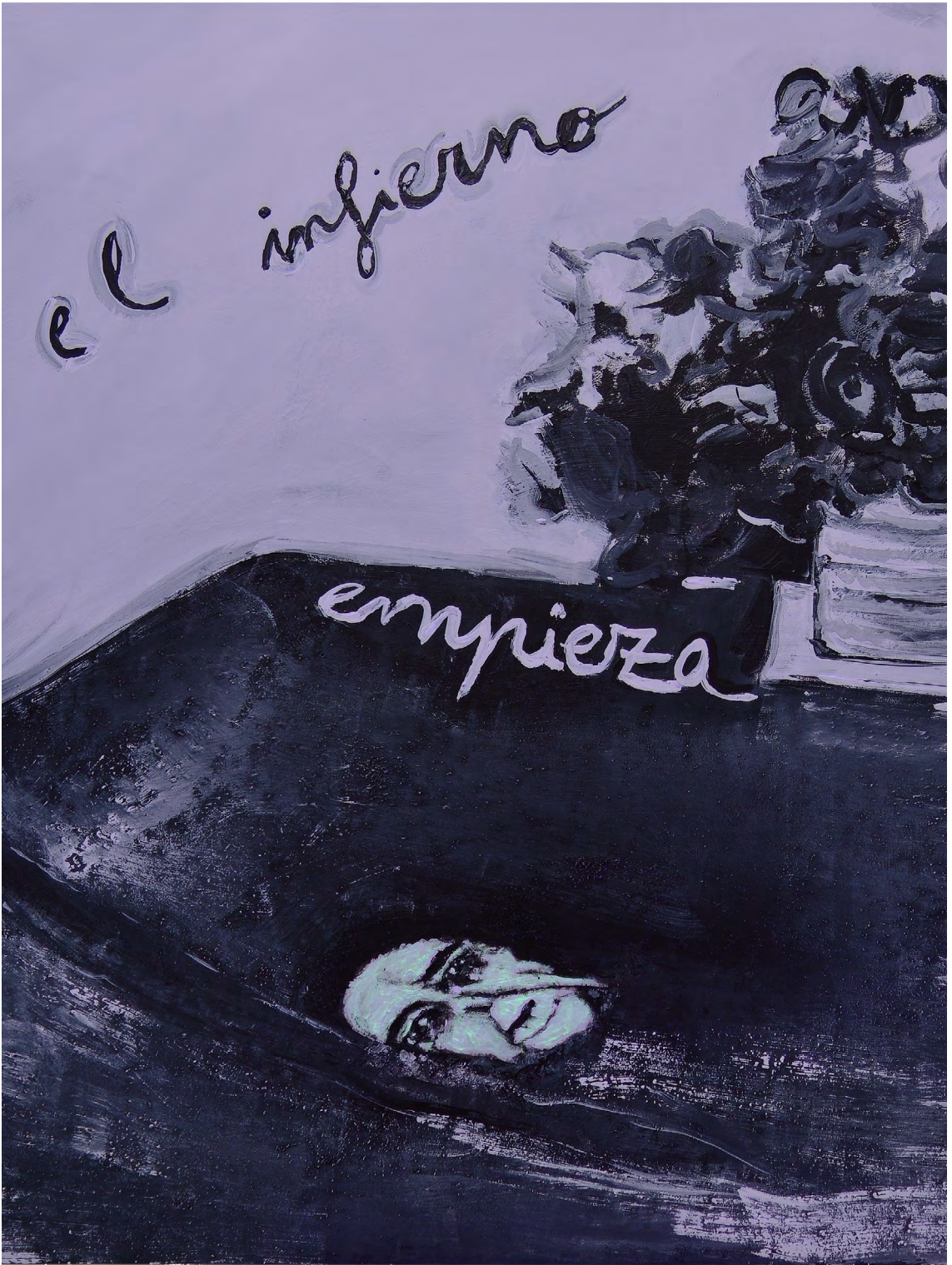
Més informació / Más información / Further information

-

En aquesta sèrie de cinc pintures, l'artista barreja, de manera alquímica, figures d'actualitat, fenòmens sociopolítics, personatges de la ciència-ficció i obres d'art de tots els temps. Davant la censura experimentada en una convocatòria artística, Simon Contra decideix cobrir els personatges controvertits amb una capa de pintura blanca, que recorda la boira o la gebrada ponentina. A *Yellow Ribbon Fantasy*, els esperits del bosc de *La princesa Mononoke*, acompanyats de llaços grocs i d'un tractor John Deere, són perseguits per la Policia Nacional i pel monstre Demogorgon de *Stranger Things*. L'escena queda contemplada per l'Slender Man, unes garses volant i l'ovni de San José de Valderas. A *Wanderer above the Sea of Fog II*, Santiago Abascal i Francisco Franco arriben a la presó de Lledoners, a tocar d'una granja porcina. Els espectres del feixisme queden fixats per una boira només interrompuda pel vers «malgrat la boira cal caminar», de Lluís Llach. *Waterloo. Live!*: és un directe de l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont, des de la residència oficial a l'exili de Waterloo, Bèlgica. A *Caragol treu banya... (after Goya)*, un caragol bover substitueix el Gos semienfonsat de Goya (1819-1823), per cobrir, amb la seua bava, una estelada censurada. A *Ghostly Vision II*, Felip VI es disfressa del dimoni aparegut a *Visió fantasmal* de Goya (1801), i és acompanyat per les infantes d'*El resplandor*, la creu Dozulé de la Portella, la Seu Vella, i l'elefant Juan Carlos I.

En esta serie de cinco pinturas, el artista mezcla, de modo alquímico, figuras de actualidad, fenómenos sociopolíticos, personajes de la ciencia ficción y obras de arte de todos los tiempos. Ante la censura experimentada en una convocatoria artística, Simon Contra decide cubrir a los personajes controvertidos con una capa de pintura blanca, que recuerda la niebla o la escarcha de Ponent. En *Yellow Ribbon Fantasy*, los espíritus del bosque de *La princesa Mononoke*, acompañados de lazos amarillos y de un tractor John Deere, son perseguidos por la Policía Nacional y por el monstruo Demogorgon de *Stranger Things*. La escena queda contemplada por Slender Man, unas urracas volando y el ovni de San José de Valderas. En *Wanderer above the Sea of Fog II*, Santiago Abascal y Francisco Franco llegan a la prisión de Lledoners, junto a una granja porcina. Los espectros del fascismo quedan fijados por una niebla solo interrumpida por el verso «malgrat la boira cal caminar» («a pesar de la niebla hay que andar»), de Lluís Llach. *Waterloo. Live!*: es un directo del expresidente de la Generalitat Carles Puigdemont, desde la residencia oficial en el exilio de Waterloo, Bélgica. En *Caragol treu banya... (after Goya)*, un burgado substituye al Perro semihundido de Goya (1819-1823), para cubrir, con su baba, una estelada censurada. En *Ghostly Vision II*, Felipe VI se disfraza de demonio aparecido en *Visión fantasmal* de Goya (1801), y es acompañado por las infantas de *El resplandor*, la cruz Dozulé de La Portella, la Seu Vella, y el elefante Juan Carlos I.

In this series of five paintings, the artist mixes, in an alchemical way, current figures, socio-political phenomena, science-fiction characters, and works of art from all times. Faced with the censorship experienced in a call for artistic proposals, Simon Contra decides to cover the controversial characters with a layer of white paint, reminiscent of the mist or frost of the Ponent area of western Catalonia. In Yellow Ribbon Fantasy, the forest spirits of Princess Mononoke, accompanied by yellow ribbons and a John Deere tractor, are chased by the national police and the monster Demogorgon from Stranger Things. The scene is contemplated by Slender Man, some flying magpies, and the UFO of San José de Valderas. In Wanderer above the Sea of Fog II, Santiago Abascal and Francisco Franco arrive at the Lledoners prison, next to a pig farm. The spectres of fascism remain static in a fog interrupted only by the line of verse "malgrat la boira cal caminar" ("despite the fog one must walk") by Catalan singer Lluís Llach. Waterloo. Live!: is a live video from the former president of the Generalitat Carles Puigdemont, from the official residence in exile in Waterloo, Belgium. In Caragol treu banya... (after Goya), a snail replaces Goya's A Dog (1819-1823), to cover, with its drool, a censored estelada. In Ghostly Vision II, King Felipe VI disguises himself as a demon that appeared in Goya's Ghostly Vision (1801) and is accompanied by his daughters, the infantas Sofía and Leonor in the guise of the twins of The Shining, the Dozulé cross of La Portella, La Seu Vella, and Juan Carlos I depicted as an elephant.

La Pava de Bélmez de la Moraleda**15**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2017-2018

130 x 195 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

*Installation***Pintura acrílica, pols de marbre i llum ultraviolada**

Pintura acrílica y polvo de mármol y luz ultravioleta

Acrylic paint, marble dust, and ultraviolet light

Més informació / Más información / Further information

Detector de moviment i llum ultraviolada

Detector de movimiento y luz ultravioleta

Motion detector and ultraviolet light

Les cares de Bélmez de la Moraleda (Jaén) són un conjunt de representacions antropomòrfiques fantasmals aparegudes al paviment de la casa de María Gómez Cámara, a partir de l'any 1971. «La Pava» va ser la primera a ser descoberta, i sol associar-se a un guàrdia civil mort durant la guerra de 1936. Convertit en un fenomen paranormal de gran ressò, investigadors van arribar a la conclusió que les cares obeeien a un fenomen de *teleplàstia*, és a dir, una manifestació visual d'una força sobrenatural, que pot ser naturalista o esquemàtica. El parapsicòleg Germán de Argumosa va gravar nombroses psicofonies, com «El infierno empieza aquí», i finalment es van descobrir restes òssies al subsol de la casa, per la qual cosa degué ser un cementiri.

39 Las caras de Bélmez de la Moraleda (Jaén) son un conjunto de representaciones antropomórficas fantasmales aparecidas en el pavimento de la casa de María Gómez Cámara, a partir del año 1971. «La Pava» fue la primera en ser descubierta, y suele asociarse a un guardia civil muerto durante la guerra de 1936. Convertido en un fenómeno paranormal de gran repercusión, investigadores llegaron a la conclusión de que las caras obedecían a un fenómeno de *teleplastia*, es decir, una manifestación de una fuerza sobrenatural, que puede ser naturalista o esquemática. El parapsicólogo Germán de Argumosa grabó numerosas psicofonías, como «El infierno empieza aquí», y finalmente se descubrieron restos óseos en el subsuelo de la casa, por lo que sería un cementerio.

The faces of Bélmez de la Moraleda (Jaén) are a group of ghostly anthropomorphic representations that appeared on the paving of María Gómez Cámara's house, starting in 1971. "La Pava" was the first to be discovered and is usually associated with a civil guard killed during the Spanish Civil War. Turned into a paranormal phenomenon with great impact, researchers came to the conclusion that the faces obeyed a phenomenon of teleplasty, that is, a manifestation of a supernatural force that can be naturalistic or schematic. The parapsychologist Germán de Argumosa recorded numerous psychophonies, such as "Hell begins here", and finally skeletal remains were discovered in the basement of the house, which would thus be a cemetery.

Cinemes Lumiere**16**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2002-2018

-

7 min 47 s

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Videoprojecció

Videoproyección

Video projection

-

Més informació / Más información / Further information

-

Els Lumiere van ser uns cinemes emblemàtics que van apropar la cultura cinematogràfica als lleidatans i lleidatanes durant més de vint anys. Inaugurats l'any 1981 al carrer Acadèmia, els Cinemes Lumiere van ser clausurats l'any 2002, coincidint amb l'obertura dels Lauren, el primer multicinema de la ciutat. Superposant gravacions de l'any 2002 amb imatges de 2018, l'artista construeix un relat protagonitzat pel Sr. Pedro i la seua gossa Rufina, que viuen al portal dels antics cinemes. Una citació de James Cameron en la pel·lícula *Titanic* serveix a l'artista per descriure l'esfondrament dels cinemes de barri, obligats a tancar per l'obertura de les multisales i per les plataformes digitals de *streaming*. La mateixa condició nòmada del protagonista, amb la seua motocicleta ambulante i Rufina, la seua inseparable gosseta, recorda els orígens del setè art, i la contínua transformació que està patint.

41

Los Lumiere fueron unos cines emblemáticos que acercaron la cultura cinematográfica a los leridanos y leridanas durante más de veinte años. Inaugurados en 1981 en la calle Acadèmia, los Cines Lumiere fueron clausurados en el año 2002, coincidiendo con la apertura de los Lauren, el primer multicine de la ciudad. Superponiendo grabaciones del año 2002 con imágenes de 2018, el artista construye un relato protagonizado por el Sr. Pedro y su perra Rufina, que viven en el portal de los antiguos cines. Una cita de James Cameron en la película *Titanic* sirve al artista para describir el derrumbe de los cines de barrio, obligados a cerrar por la apertura de multisalas y por las plataformas digitales de *streaming*. La propia condición nómada del protagonista, con su motocicleta ambulante y Rufina, su inseparable perrita, recuerda los orígenes del séptimo arte, y la continua transformación que está sufriendo.

The Lumiere were emblematic cinemas that brought cinematographic culture closer to the people of Lleida for more than twenty years. Inaugurated in 1981 on Acadèmia street, the Lumiere Cinemas were closed in 2002, coinciding with the opening of the Lauren, the first multiplex in the city. Superimposing recordings from 2002 with images from 2018, the artist builds a story starring Mr Pedro and his dog Rufina, who live in the doorway of the old cinemas. A quote from James Cameron in the movie Titanic is used by the artist to describe the collapse of neighbourhood cinemas, forced to close as a result of the opening of multiplexes and digital streaming platforms. The protagonist's own nomadic condition, with his travelling motorcycle and Rufina, his inseparable dog, recalls the origins of the seventh art, and the continuous transformation that it is undergoing.

Josmar Da Lee**17**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2015-2016

-

5 min 33 s

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Videoprojecció i indumentària

Videoproyección e indumentaria

Video projection and clothing

Més informació / Más información / Further information

Maniquí, barretina, espadnyes, bastó, bigoti i tap de suro

Maniquí, barretina, alpargatas, bastón, bigote y tapón de corcho

Mannequin, barretina, espadrilles, cane, mustache and cork

Posant-se en el paper de director d'art, Simon Contra produeix un videoclip enregistrat amb un telèfon mòbil, en el qual Josmar Gerona, cantant icònic de l'eurotrash i estrella mediàtica, queda transfigurat en Salvador Dalí, pintor surrealista empordanès. Vestit amb una bata d'espirls àuries estampada per José del Pozo Ramírez, pare del cantant, espadnyes comprades al mateix lloc on ho feia el mateix Dalí, i el bigoti de les deu i deu, Josmar executa una dansa d'aparellament amb el cosmos en una platja de Barcelona. Personificació de personificacions... Hipnosi de tap de suro... Viatge astral...

Poniéndose en el papel de director de arte, Simon Contra produce un videoclip grabado con un teléfono móvil, en el que Josmar Gerona, cantante icónico del eurotrash y estrella mediática, queda transfigurado en Salvador Dalí, pintor surrealista ampurdanés. Vestido con una bata de espirales áureas estampada por José del Pozo Ramírez, padre del cantante, alpargatas compradas en el mismo lugar donde lo hacía el propio Dalí, y el bigote de las diez y diez, Josmar ejecuta una danza de apareamiento con el cosmos en una playa de Barcelona. Personificación de personificaciones... Hipnosis de tapón de corcho... Viaje astral...

Putting himself in the role of an art director, Simon Contra produces a video clip recorded with a mobile phone, in which Josmar Gerona, an iconic Eurotrash singer and media star, is transfigured into Salvador Dalí, the surrealist painter from Empordà. Dressed in a robe with golden spirals printed by José del Pozo Ramírez — the singer's father — espadrilles bought from the same place that Dalí himself bought his, and a ten-past-ten moustache, Josmar performs a mating dance with the cosmos on a beach in Barcelona. Embodiment of embodiments... Cork-stopper hypnosis... Astral travel...

Érika Ortiz**18**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2017

100 x 100 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura acrílica sobre tela

Pintura acrílica sobre lienzo

Acrylic paint on canvas

-

Més informació / Más información / Further information

-

La mort sobtada de la germana petita de la reina Letícia, Érika Ortiz, el 7 de febrer de 2007, amb 31 anys, va desencadenar tota mena de teories conspiratives. Una de les més esteses era aquella que afirmava que Érika havia mort en les mateixes condicions que Marilyn Monroe, és a dir, enverinada pels serveis d'intel·ligència. David Rocasolano, cosí i advocat de Letícia abans de ser princesa, i autor del llibre *Adiós, princesa* (2013), explica que Érika, poc abans de morir, li havia dit: «Me han dejado sola». La pintura de Simon Contra s'inspira en l'obra *Hi Paul can you come over I'm really frightened*, de Stella Vine (2003), que també es fa ressò del misteri que envolta la mort de Lady Di.

45 La muerte súbita de la hermana pequeña de la reina Letizia, Érika Ortiz, el 7 de febrero de 2007, con 31 años, desencadenó todo tipo de teorías conspirativas. Una de las más extendidas era la que afirmaba que Érika había muerto en las mismas condiciones que Marilyn Monroe, o sea, envenenada por los servicios de inteligencia. David Rocasolano, primo y abogado de Letizia antes de ser princesa, y autor del libro *Adiós, princesa* (2013), cuenta que Érika, poco antes de morir, le había dicho: «Me han dejado sola». La pintura de Simon Contra se inspira en la obra *Hi Paul can you come over I'm really frightened*, de Stella Vine (2003), que también se hace eco del misterio que rodea la muerte de Lady Di.

*The sudden death of Queen Letizia's little sister, Érika Ortiz, on February 7, 2007 at the age of 31, triggered all kinds of conspiracy theories. One of the most widespread stated that Érika had died in the same way as Marilyn Monroe, that is, poisoned by the intelligence services. David Rocasolano, Letizia's cousin and her lawyer before she became a princess, and author of the book *Adiós, princesa* (2013), tells that Érika, shortly before she died, had told him: "They have left me alone." Simon Contra's painting is inspired by Stella Vine's *Hi Paul can you come over I'm really frightened* (2003), which also echoes the mystery surrounding Princess Diana's death.*

Los milagros existen
lo hay que creer en ellos
Letizia Ortiz

Los milagros existen, sólo hay que creer en ellos**19**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2017**100 x 100 cm**

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura acrílica sobre tela

Pintura acrílica sobre lienzo

Acrylic paint on canvas

-

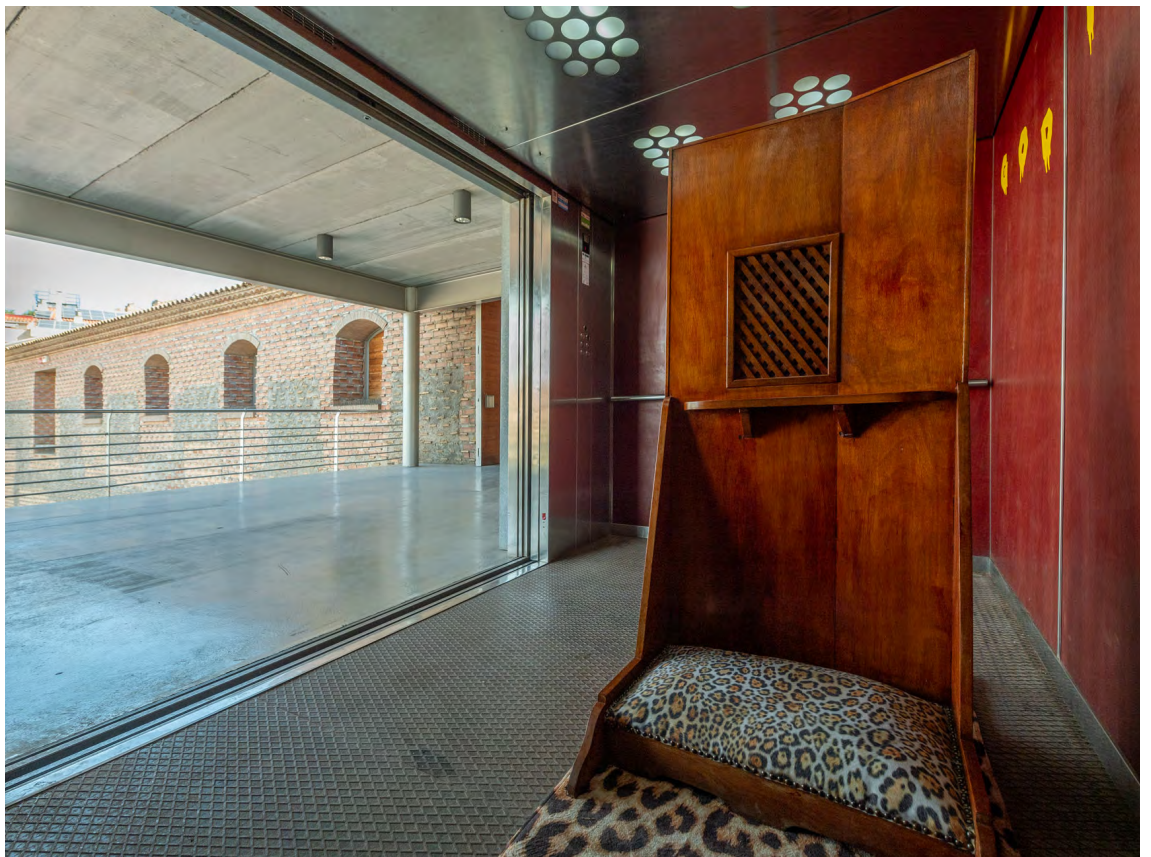
Més informació / Más información / Further information

-

Encara que no hi ha cap registre audiovisual, es creu que Letícia Ortiz pronuncià aquesta frase als Premis Príncep d'Astúries 2003, abans d'anunciar el compromís de casament amb el llavors príncep Felip. Així ho recullen a l'APM? (*Alguna pregunta més?*)... La «tiara de les petxines», fabricada pel taller Mellerio dits Meller, va ser adquirida per Isabel II el 1867, fou heretada per Sofia de Grècia, i actualment forma part de la col·lecció de joies de la reina Letícia. Basat en un dibuix d'Oscar Massin, el seu disseny incorpora un arc de perles en forma de pera, que estan a punt de ser engolides per l'espuma semental d'on va néixer la deessa Venus...

Aunque no hay ningún registro audiovisual, se cree que Letizia Ortiz pronunció esta frase en los Premios Príncipe de Asturias 2003, antes de anunciar el compromiso de boda con el entonces príncipe Felipe. Así lo recogen en el APM? (*Alguna pregunta más?*)... La «tiara de las conchas», fabricada por el taller Mellerio dits Meller, fue adquirida por Isabel II en 1867, fue heredada por Sofía de Grecia, y actualmente forma parte de la colección de joyas de la reina Letizia. Basado en un dibujo de Oscar Massin, su diseño incorpora un arco de perlas en forma de pera, que están a punto de ser tragadas por la espuma semental de donde nació la diosa Venus...

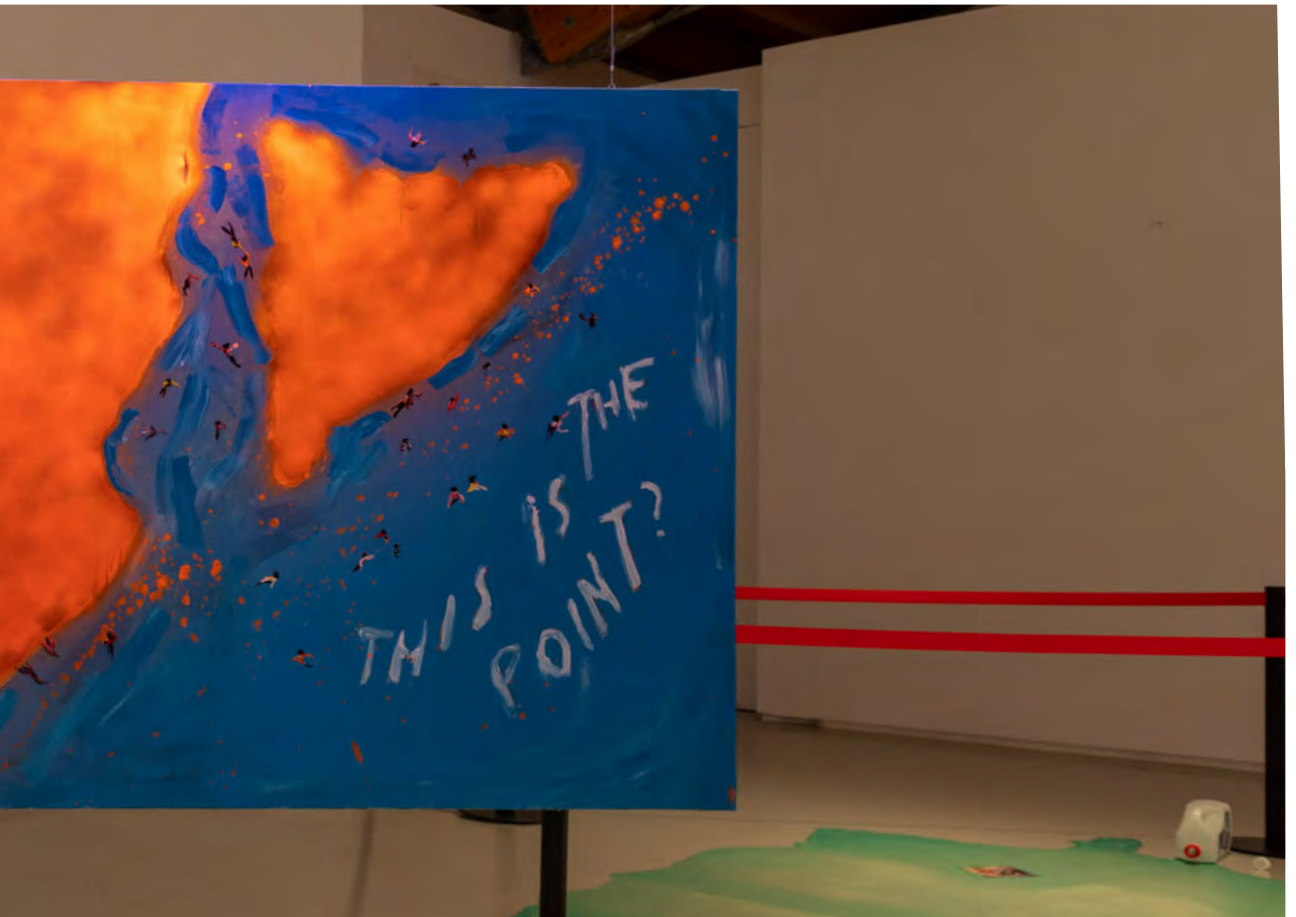
Although there is no audiovisual record, it is believed that Letizia Ortiz uttered this phrase at the 2003 Prince of Asturias Awards, before announcing her wedding commitment to the then Prince Felipe. This is how it was reported in the TV programme APM (Alguna pregunta más)... The "shell tiara", made by the Mellerio dits Meller workshop, acquired by Queen Isabella II in 1867, was inherited by Sofia of Greece and is currently part of the Queen Letizia's jewel collection. Based on a drawing by Oscar Massin, its design incorporates an arch of pear-shaped pearls, which are about to be swallowed by the inseminating foam from which the goddess Venus was born...

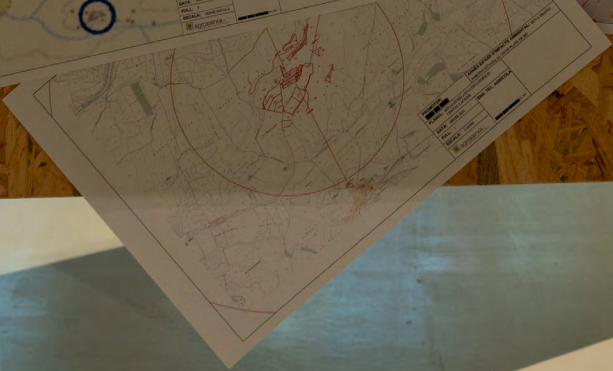
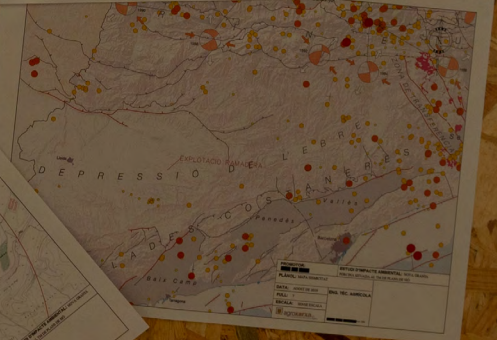
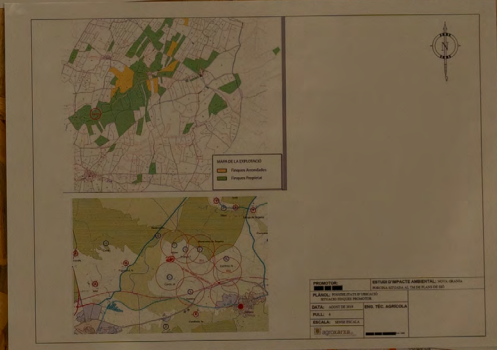
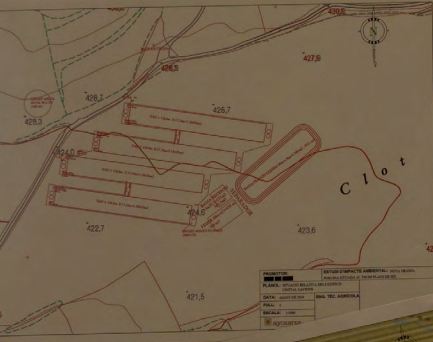
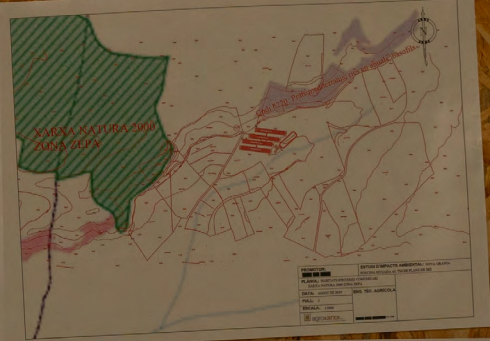
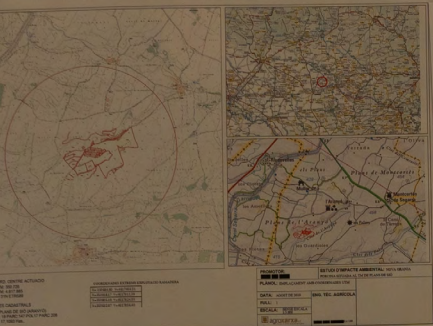

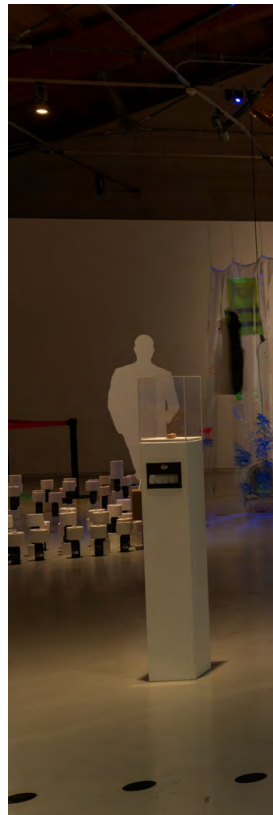

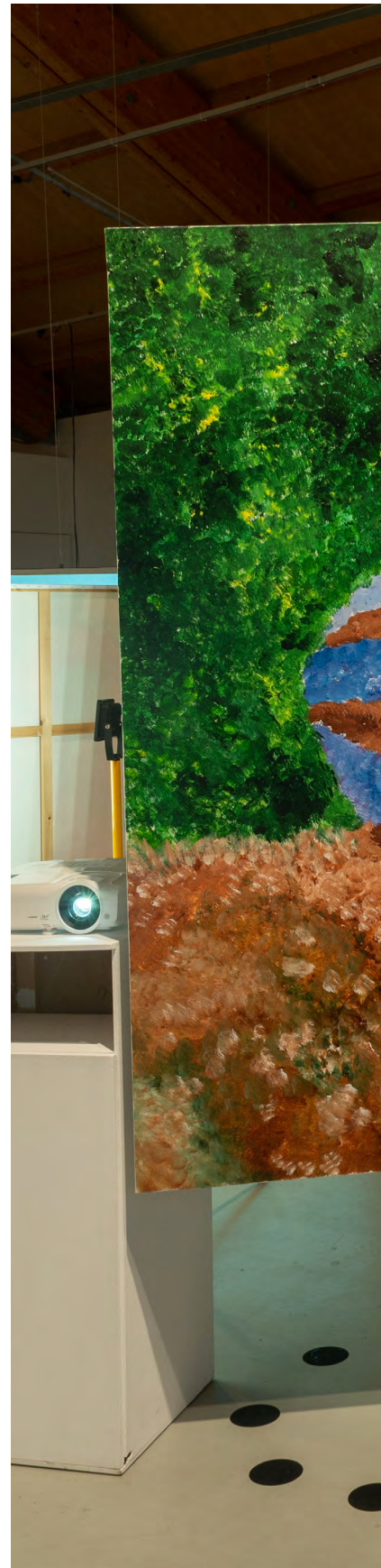

C. M. 14

Esoteric Mainstream**20**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2015

23 x 23 cm, 20 x 20 cm, 19 x 19 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura sobre vaixel·la de porcellana

Pintura sobre vajilla de porcelana

Painting on porcelain dinnerware

-

Més informació / Más información / Further information

Préstec de la col·lecció Josep Maria Civit

Préstamo de la colección Josep Maria Civit

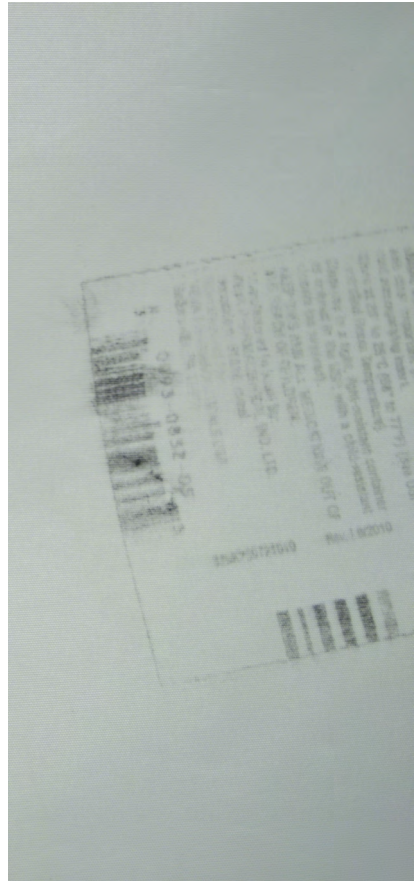
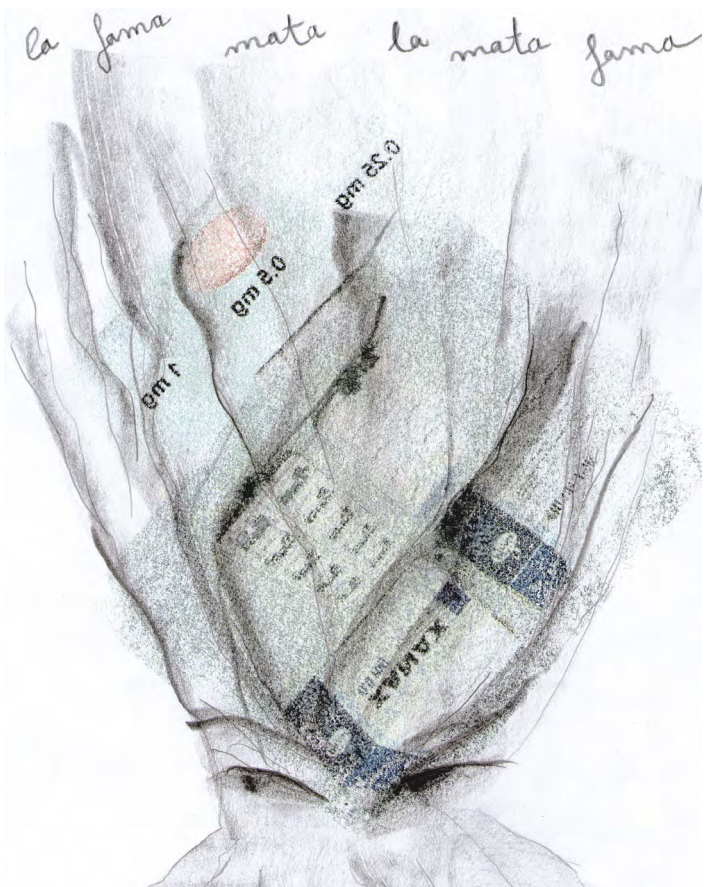
Loan from the Josep Maria Civit collection

Inspirant-se en una vaixel·la familiar decorada amb motius dalinians del diari *La Vanguardia* (2004), Simon Contra dissenya una col·lecció de plats en què plasma el seu panteó personal de personatges de la cultura pop, el món paranormal i el gènere del mal gust: la drag-queen Divine ingerint fems a *Pink Flamingos*, Lady Gaga amb el seu vestit de carn, el cineasta David Lynch, el personatge de *Star Wars* Yoda, l'orca Willy, E. T. o Lady Di. També hi apareixen paisatges: Yellowstone (amb el volcà apocalíptic), Àrea 51 (residència secreta de vida alienígena), el país d'Oz, el castell Disney, Mordor o la mansió de Michael Jackson Neverland. Els plats de postres amaguen més misteris: l'enigma del manuscrit Voynich, les esferes de Klerksdorp, l'espasa Excalibur, la calavera de vidre o l'Arca de l'Aliança, i la tomba secreta de Jesús.

67

Inspirándose en una vajilla familiar decorada con motivos dalinianos del periódico *La Vanguardia* (2004), Simon Contra diseña una colección de platos donde plasma su panteón personal de personajes de la cultura pop, el mundo paranormal y el género del mal gusto: la drag queen Divine ingiriendo estiércol en *Pink Flamingos*, Lady Gaga con su vestido de carne, el cineasta David Lynch, el personaje de *Star Wars* Yoda, la orca Willy, E. T. o Lady Di. También aparecen paisajes: Yellowstone (con el volcán apocalíptico), Área 51 (residencia secreta de vida alienígena), el país de Oz, el castillo Disney, Mordor o la mansión de Michael Jackson Neverland. Los platos de postre esconden más misterios: el enigma del manuscrito Voynich, las esferas de Klerksdorp, la espada Excalibur, la calavera de cristal o el Arca de la Alianza, y la tumba secreta de Jesús.

Inspired by a family dinnerware set decorated with Dalí motifs from the newspaper La Vanguardia (2004), Simon Contra designs a collection of plates where he captures his personal pantheon of characters from pop culture, the paranormal world, and the genre of bad taste: the drag queen Divine eating dung in Pink Flamingos, Lady Gaga in her meat dress, filmmaker David Lynch, the Star Wars character Yoda, the orca Willy, E.T., and Princess Diana. Landscapes also appear: Yellowstone (with the apocalyptic volcano), Area 51 (secret residence of alien life), the country of Oz, the Disney castle, Mordor, and Michael Jackson's Neverland mansion. The dessert plates hide more mysteries: the enigma of the Voynich manuscript, the Klerksdorp spheres, the Excalibur sword, the crystal skull, the Ark of the Covenant, and the secret tomb of Jesus.

68

Illuminated Portrait of Michael Jackson Dead**21**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2014-2015

81 x 116,3 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Pintura acrílica sobre tela i sistema d'il·luminació LED amb trípode

Pintura acrílica sobre lienzo y sistema de iluminación LED con trípode

Acrylic paint on canvas and LED lighting system with tripod

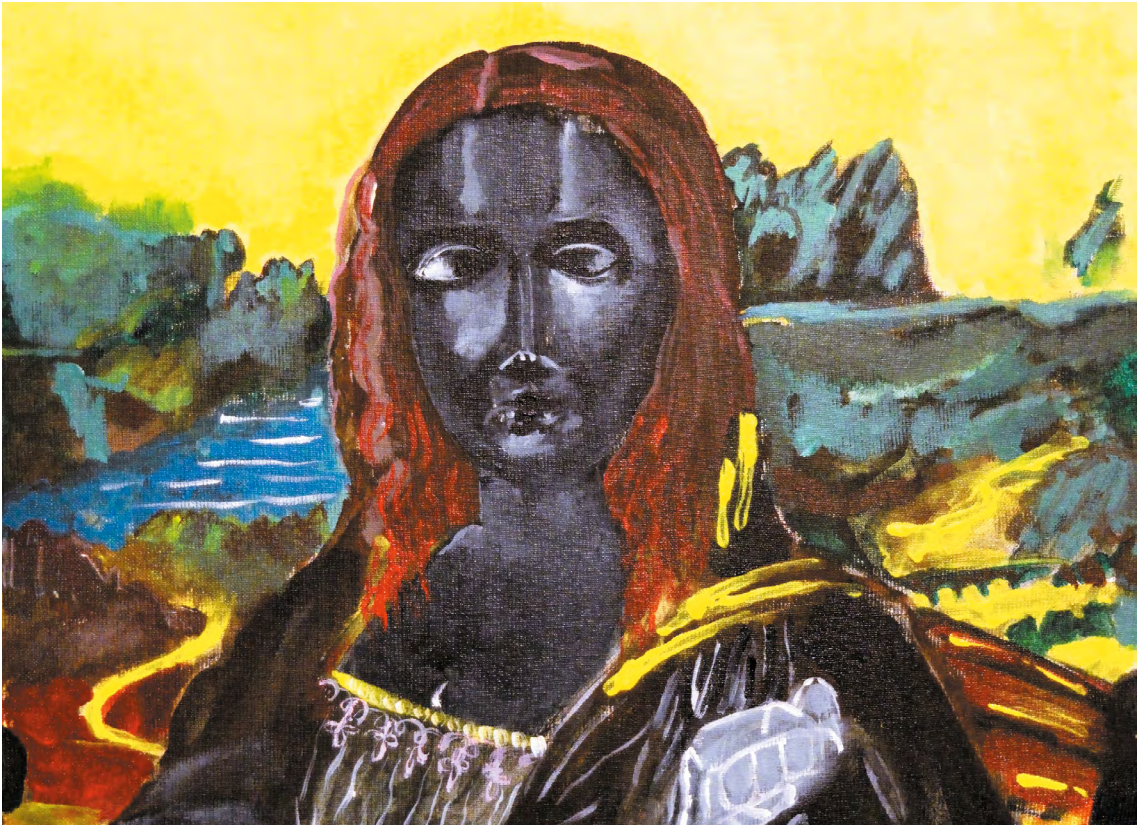
Més informació / Más información / Further information

-

Atret per la fascinació que desperta la figura de Michael Jackson, ahora geni i monstre, víctima i botxí, negre i blanc, Simon Contra fa un retrat que reproduïx una fotografia on es veu el rei del pop moribund, en una llitera, dirigint-se a l'hospital. La imatge va ser filtrada en el judici contra el doctor Conrad Murray, metge personal de Jackson, i condemnat per homicidi involuntari per administrar-li una dosi incorrecta de sedant. Des d'alguns cercles s'especula que Michael Jackson no ha mort, sinó que viu als Emirats Àrabs, i que hauria planejat la seua mort per viure una segona vida, des de l'anonimat.

Atraído por la fascinación que despierta la figura de Michael Jackson, a la vez genio y monstruo, víctima y verdugo, negro y blanco, Simon Contra hace un retrato que reproduce una fotografía donde se ve al rey del pop moribundo, en una camilla, dirigiéndose al hospital. La imagen fue filtrada en el juicio contra el doctor Conrad Murray, médico personal de Jackson, y condenado por homicidio involuntario por administrarle una dosis incorrecta de sedante. Desde algunos círculos se especula sobre que Michael Jackson no ha muerto, sino que vive en Emiratos Árabes, y que habría planeado su muerte para vivir una segunda vida, desde el anonimato.

Attracted by the fascination generated by the figure of Michael Jackson — genius and monster, victim and executioner, black and white — Simon Contra makes a portrait that reproduces a photograph showing the dying king of pop, on a stretcher, heading to hospital. The image was leaked in the trial against Dr Conrad Murray, Jackson's personal physician, who was convicted of involuntary manslaughter for administering an incorrect dose of a sedative. In some circles there is speculation that Michael Jackson did not die and now lives in the United Arab Emirates, and that he would have planned his death to live a second life in anonymity.

Mona Montserrat**22**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2014

61 x 50 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura acrílica sobre tela

Pintura acrílica sobre lienzo

Acrylic paint on canvas

-

Més informació / Más información / Further information

-

Aquest retrat surrealista, que fusiona la Gioconda i la Moreneta, parteix de l'interès de l'artista per la densitat d'energies biològiques, culturals, espirituals i religioses que habiten la muntanya de Montserrat. A banda de les religions tradicionals i les rutes patrimonials, en aquest cim sagrat s'hi concentren cada mes nombrosos apassionats de la ufologia per veure ovnis. Simon Contra s'inspira en el llibre *Leonardo, los años perdidos* (2008), on José Luis Espejo parla de les connexions entre Florència i Barcelona al segle xv, i d'una cultura dominada per l'alquímia, l'astrologia i la màgia. Es creu que Da Vinci tenia un cosí que va viure a Barcelona; Leonardo, en una de les visites al seu cosí, va passar una temporada a Montserrat, on li encarregaren un retrat de sant Jeroni. També es diu que en època contemporània, els electricistes s'endinsaven a les coves laberíntiques amb els ulls embenats perquè creien que amagaven les despulles de Jesús i fragments del Sant Grial. *Mona Montserrat* forma part del projecte «Mystery Guest», que parteix de l'estada de l'artista al convent de monges benedictines de Sant Benet de Montserrat.

71

Este retrato surrealista, que fusiona la Gioconda y la Moreneta, parte del interés del artista por la densidad de energías biológicas, culturales, espirituales y religiosas que habitan la montaña de Montserrat. Aparte de las religiones tradicionales y las rutas patrimoniales, en esta cumbre sagrada se concentran cada mes numerosos apasionados de la ufología para avistar ovnis. Simon Contra se inspira en el libro *Leonardo, los años perdidos* (2008), donde José Luis Espejo habla de las conexiones entre Florencia y Barcelona en el siglo xv, y de una cultura dominada por la alquimia, la astrología y la magia. Se cree que Da Vinci tenía un primo que vivió en Barcelona; Leonardo, en una de las visitas a su primo, pasó una temporada en Montserrat, donde le encargaron un retrato de san Jerónimo. También se dice que, en época contemporánea, los electricistas se adentraban en las cuevas laberínticas con los ojos vendados porque creían que escondían los restos de Jesús y fragmentos del Santo Grial. *Mona Montserrat* forma parte del proyecto «Mystery Guest», que parte de la estancia del artista en el convento de monjas benedictinas de Sant Benet de Montserrat.

This surreal portrait, which fuses the Gioconda and the Moreneta, stems from the artist's interest in the density of biological, cultural, spiritual, and religious energies that inhabit the mountain of Montserrat. Apart from traditional religious and heritage routes, numerous ufology enthusiasts gather on this sacred summit every month to spot UFOs. Simon Contra is inspired by the book Leonardo, the lost years (2008), where José Luis Espejo talks about the connections between Florence and Barcelona in the fifteenth century, and a culture dominated by alchemy, astrology, and magic. It is believed that Leonardo had a cousin who lived in Barcelona and that on one of his visits to him, the artist spent some time in Montserrat, where he was commissioned to paint a portrait of Saint Jerome. It is also said that, in contemporary times, electricians entered the labyrinthine caves blindfolded because they believed the remains of Jesus and fragments of the Holy Grail were hidden there. Mona Montserrat is part of the "Mystery Guest" project, which emerged from the artist's stay at the convent of Benedictine nuns of Sant Benet de Montserrat.

Russian Lovers**23**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2014

38,7 x 59 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Pintura acrílica sobre taulers de suro

Pintura acrílica sobre tableros de corcho

Acrylic paint on corkboard

-

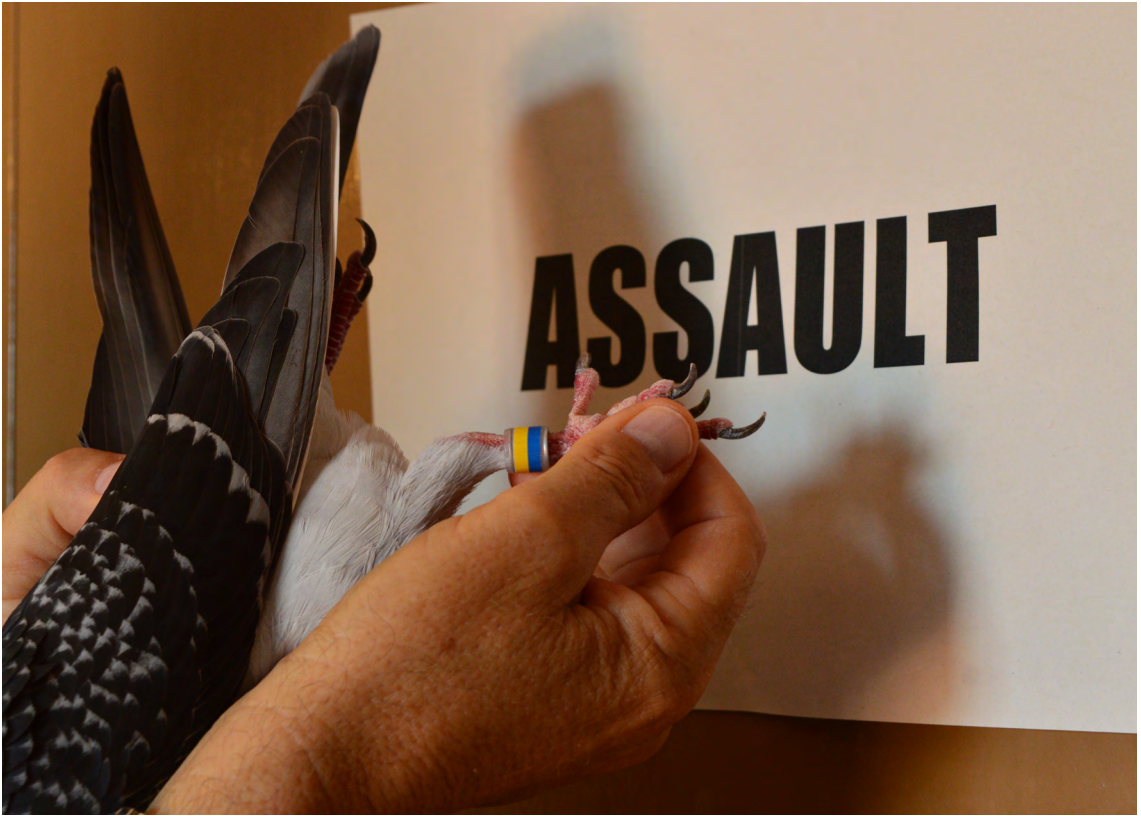
Més informació / Más información / Further information

-

Sèrie de dues pissarres de suro on l'artista plasma atacs a persones LGTBIQ+ per part dels integrants d'Occupy Pedophilia, un moviment integrat per joves neonazis ultranacionalistes russos. Emparats per la «lleï de propaganda gai» signada per Vladímir Putin el 2013, els seus membres utilitzen les xarxes socials per atraure les seues víctimes, a les quals filmen mentre les colpegen i les humilien, per exemple, llançant-los orina. Amb la falsa coartada de pedofília, aquest moviment persegueix públicament i assetja gratuïtament, i fins i tot han arribat a assassinar joves, segons informa l'activista Valentin Degtyarev. Les imatges de les vexacions contrasten amb les imatges icòniques de Putin caçant, pescant o muntant a cavall, amb el seu tors nu, que accentua l'homoerotisme reprimat en els règims totalitaris. El moviment es va estendre per Espanya el 2013 amb el nom de Pilla Pilla.

73 Serie de dos pizarras de corcho donde el artista plasma ataques a personas LGTBIQ+ por parte de los integrantes de Occupy Pedophilia, un movimiento integrado por jóvenes neonazis ultranacionalistas rusos. Amparados por la «ley de propaganda gay» firmada por Vladimir Putin en 2013, sus miembros utilizan las redes sociales para atraer a sus víctimas, a quienes graban mientras las golpean y humillan, por ejemplo, arrojándoles orina. Con la falsa coartada de pedofilia, este movimiento persigue públicamente y acosa gratuitamente, e incluso han llegado a asesinar a jóvenes, según informa el activista Valentin Degtyarev. Las imágenes de las vejaciones contrastan con las imágenes icónicas de Putin cazando, pescando o montando a caballo, con su torso desnudo, que acentúa el homoerotismo reprimido en los regímenes totalitarios. El movimiento se extendió por España en 2013 bajo el nombre de Pilla Pilla.

Series of two cork boards where the artist captures attacks on LGTBIQ+ people by members of Occupy Paedophilia, a movement made up of young Russian ultranationalist neo-Nazis. Protected by the "gay propaganda law" signed by Vladimir Putin in 2013, its members use social networks to attract their victims, whom they record while they are beaten and humiliated, for example, by having urine thrown at them. With the false alibi of paedophilia, this movement publicly persecutes and harasses gratuitously, and has even gone so far as to murder young people, according to activist Valentin Degtyarev. The images of the humiliations contrast with the iconic images of Putin hunting, fishing, and horse-riding, displaying his bare chest, which accentuates the homoeroticism repressed in totalitarian regimes. The movement spread through Spain in 2013 under the name of Pilla Pilla.

War or Peace**24**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2023

100 x 150 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Impressions en color, mesures variables; bandera d'Ucraïna

Impresiones en color, medidas variables; bandera de Ucrania

Colour prints, varied sizes; Ukrainian flag

Més informació / Más información / Further information

-

L'artista acudeix a un centre d'entrenament de coloms missatgers de Catalunya. El seu objectiu és entrenar els animals perquè esdevinguin agents secrets, i que siguin missatgers de la pau, en l'actual context de la guerra russo-ucraïnesa. L'entrenament comporta una immersió en paraules prohibides a la premsa russa: *assalt*, *declaració de guerra* o *invasió*. A aquestes paraules les acompanyen el retrat de Putin convertit en icona gai i el cartell del film de Ridley Scott *Child 44*, prohibit a Rússia, ja que retrata la corrupció, l'autoritarisme antidemocràtic de la Rússia de Stalin. L'última fase consisteix en la instal·lació de dues anelles, una amb la bandera d'Ucraïna, i l'altra amb el telèfon de les Nacions Unides.

El artista acude a un centro de entrenamiento de palomas mensajeras de Catalunya. Su objetivo es entrenar a los animales para que se conviertan en agentes secretos, y que sean mensajeros de la paz, en el actual contexto de la guerra ruso-ucraniana. El entrenamiento conlleva una inmersión en palabras prohibidas en la prensa rusa: *asalto*, *declaración de guerra* o *invasión*. A estas palabras las acompañan el retrato de Putin convertido en icono gay y el cartel del filme de Ridley Scott *El niño 44*, prohibido en Rusia, ya que retrata la corrupción, el autoritarismo antidemocrático de la Rusia de Stalin. La última fase consiste en la instalación de dos anillas, una con la bandera de Ucrania, y otra con el teléfono de las Naciones Unidas.

The artist goes to a homing-pigeon training centre in Catalonia. His objective is to train the animals to become secret agents, and to be messengers of peace, in the current context of the Russo-Ukrainian war. The training entails an immersion in words forbidden in the Russian press: "assault", "declaration of war", and "invasion". These words are accompanied by the portrait of Putin who has become a gay icon and the poster for the Ridley Scott film Child 44, banned in Russia, because it portrays corruption, the anti-democratic authoritarianism of Stalin's Russia. The last phase consists of installing two rings, one with the Ukrainian flag, and the other with the United Nations telephone number.

Home, lo més normal és que fos algú
que va tirar herbicida... i ho va cremar...

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2022-2023

-

9 min 41 s

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Videoprojecció i fotografies

Videoproyección y fotografías

Video projection and photographs

Més informació / Más información / Further information

Fotografies de Josep Jové (2001)

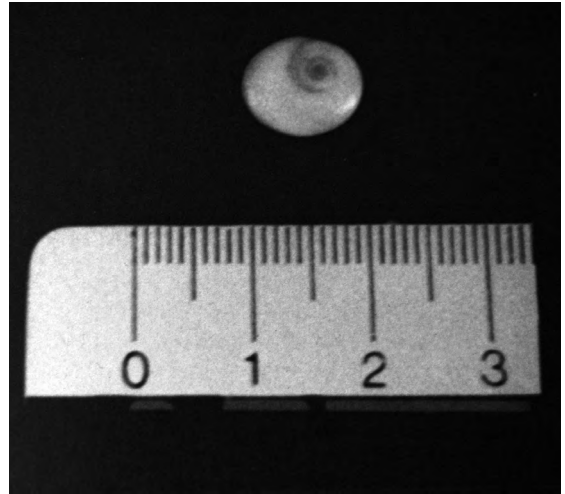
Fotografías de Josep Jové (2001)

Photographs by Josep Jové (2001)

L'any 2000 van aparèixer unes estranyes formes circulars de grans dimensions en uns camps de civada als Omellons, un poble de la comarca de les Garrigues. Els veïns i les veïnes debaten, encara avui, si els dos cercles concèntrics, de 25 i 36 metres de diàmetre, van ser fets amb herbicida per la mà humana, o si van sorgir per l'aterratge d'un objecte volador no identificat. Deu anys després, es publica a la premsa local una fotografia del que podria semblar un ovni mentre sobrevola el campanar de l'església del poble. L'artista torna als Omellons per parlar amb el veïnat i investigar els fets.

En el año 2000 aparecieron unas extrañas formas circulares de grandes dimensiones en unos campos de avena en Els Omellons, un pueblo de la comarca de Les Garrigues. Los vecinos y vecinas debaten, todavía hoy, si los dos círculos concéntricos, de 25 y 36 metros de diámetro, fueron hechos con herbicida por la mano humana, o si surgieron por el aterrizaje de un objeto volador no identificado. Diez años después, se publica en la prensa local una fotografía de lo que podría parecer un ovni mientras sobrevuela el campanario de la iglesia del pueblo. El artista vuelve a Els Omellons para hablar con el vecindario e investigar los hechos.

In the year 2000, some strange large circular shapes appeared in some oat fields in Els Omellons, a town in the Les Garrigues region. Residents are still debating today whether the two concentric circles, 25 and 36 metres in diameter, were made with herbicide by human hand or were the result of a landing of an unidentified flying object. Ten years later, a photograph of what might appear to be a UFO flying over the bell tower of the village church was published in the local press. The artist returns to Els Omellons to talk to local residents and investigate the facts.

Butsènit Vision**26**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2023

-

10 min 41 s

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Videoprojecció i fòssil de nacre

Videoproyección y fósil de nácar

Video projection and fossil of mother-of-pearl

Més informació / Más información / Further information

Recreació imaginària de «la pedreta». Fotografia de J. Garsaball (1995)

Recreación imaginaria de «la pedreta». Fotografía de J. Garsaball (1995)

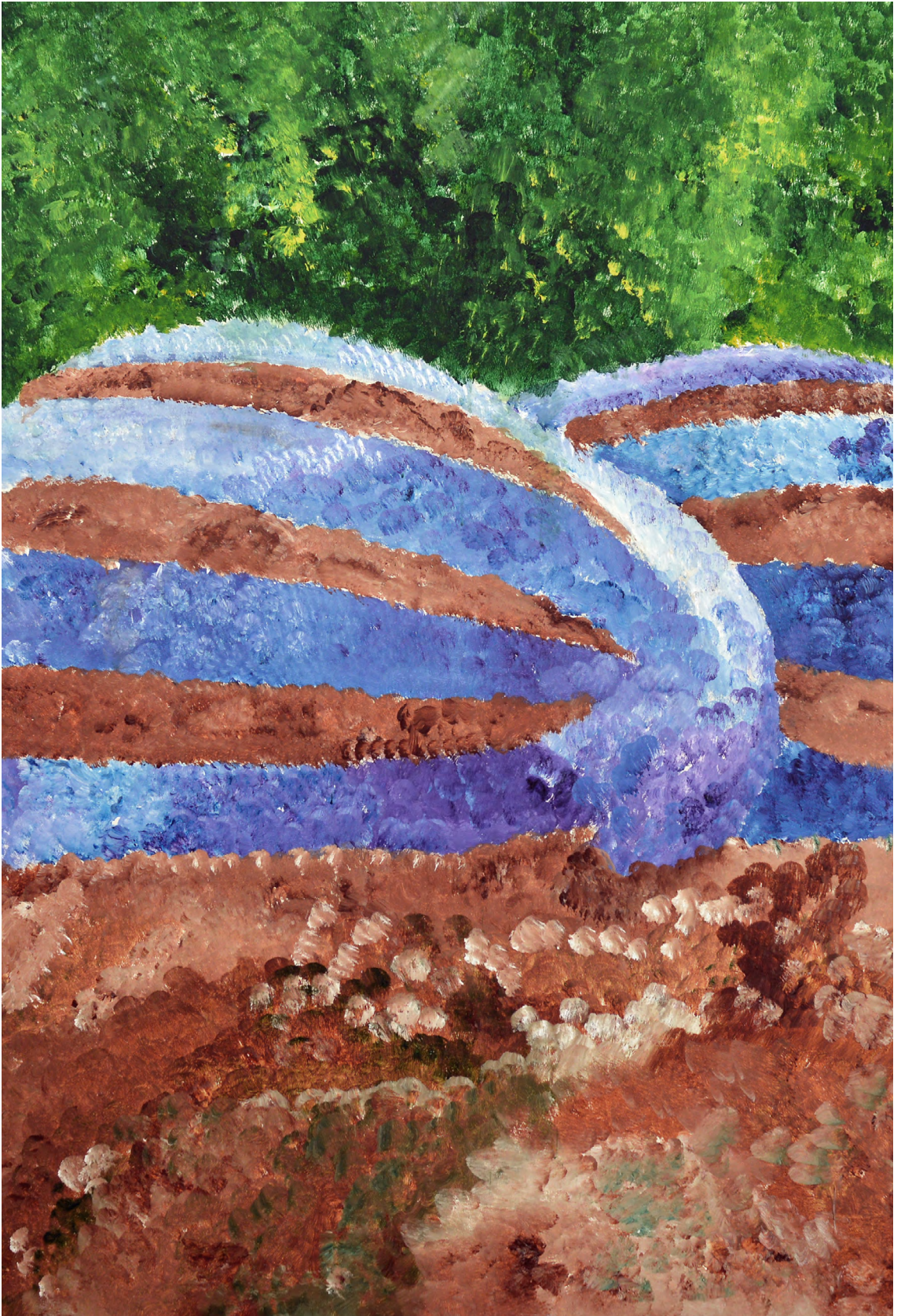
Imaginary recreation of "la pedreta". Photography by J. Garsaball (1995)

Un diumenge de març de 2012, els veïns i les veïnes de Butsènit, una partida de l'Horta de Lleida, es desperten i s'adonen que algú ha robat la relíquia de la seua parròquia. Es tracta d'un fòssil de nacre que posseeix propietats curatives, i que era molt estimat pels seus fidels. Encara que els lladres també havien robat una imatge de sant Antoni, el recipient de les hòsties i un calze de plata, els parroquians demanen que els retornin «la pedreta», que és el que té més valor simbòlic. Durant segles, els fidels van pelegrinar a la parròquia de Santa Maria per ser curats de malalties relacionades amb la visió. La tradició mana que, després de fregar l'ull amb la relíquia, els fidels havien de rentar-se la cara amb l'aigua de la font. Però, després de la desaparició, només els queda el ritual de l'aigua. «Això és el que faig cada dia... Sembla que m'ajuda a viure i a veure-hi més...» Històricament, la parròquia ha tingut una doble funció protectora, ja que a més de curar el mal de vista, va servir de refugi de la col·lecció d'art de l'Ajuntament de Lleida durant la Guerra Civil...

79

Un domingo de marzo de 2012, los vecinos y vecinas de Butsènit, una partida de la Horta de Lleida, se despiertan y se dan cuenta de que alguien ha robado la reliquia de su parroquia. Se trata de un fósil de nácar que posee propiedades curativas, y que era muy apreciado por sus fieles. Aunque los ladrones también habían robado una imagen de san Antonio, el recipiente de las hostias y un cáliz de plata, los parroquianos piden que les devuelvan «la pedreta», que es lo que tiene más valor simbólico. Durante siglos, los fieles peregrinaron a la parroquia de Santa Maria para ser curados de enfermedades relacionadas con la visión. La tradición manda que, después de frotar el ojo con la reliquia, los fieles tenían que lavarse la cara con el agua de la fuente. Pero, después de la desaparición, solo les queda el ritual del agua. «Esto es lo que hago cada día... Parece que me ayuda a vivir y a ver más...» Históricamente, la parroquia ha tenido una doble función protectora, ya que además de curar el mal de vista, sirvió de refugio de la colección de arte del Ayuntamiento de Lleida durante la Guerra Civil...

One Sunday in March 2012, the residents of Butsènit, a district the Horta de Lleida, woke up and realized that someone has stolen a relic from their parish — a mother-of-pearl fossil that has healing properties and which was highly appreciated by its devotees. Although the thieves had also stolen an image of Saint Anthony, the pyx, and a silver chalice, the parishioners asked that they return "the stone", which is what had the most symbolic value. For centuries, the faithful made pilgrimages to the parish of Santa Maria to be cured of diseases related to sight. Tradition dictates that, after rubbing the eye with the relic, the faithful had to wash their faces with the water from the fountain. But, after the disappearance, they have only the water ritual left. "This is what I do every day... It seems that it helps me to live and to see more..." Historically, the parish has had a double protective function, since in addition to curing poor eyesight, it served as a refuge for the art collection of the Lleida City Council during the Civil War...

Els ous del Siurana**27**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2022-2023

180 x 260 cm

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Pintura acrílica sobre tela, imatges i documents

Pintura acrílica sobre lienzo, imágenes y documentos

Acrylic paint on canvas, images, and documents

Més informació / Más información / Further information

Selecció d'imatges i documents de l'arxiu personal de Teresa Nogués

Selección de imágenes y documentos del archivo personal de Teresa Nogués

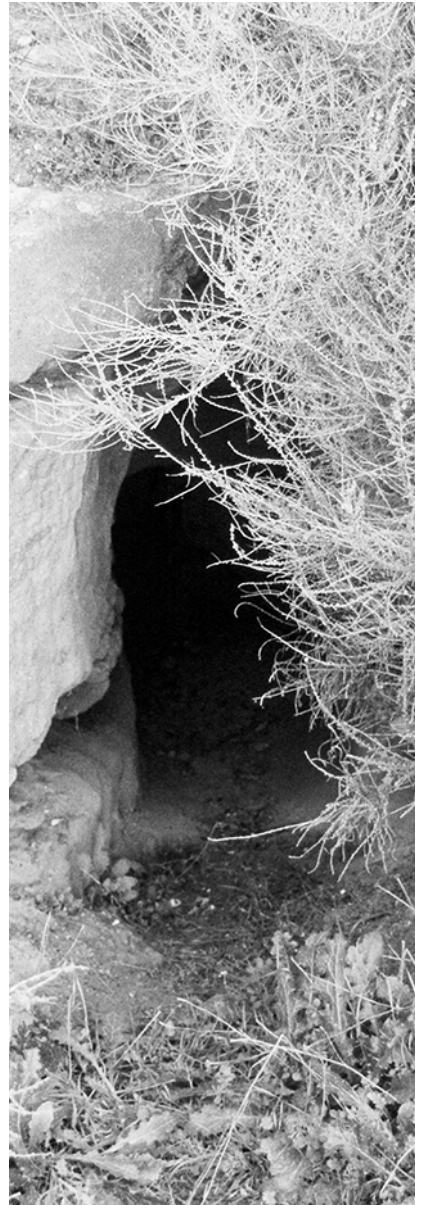
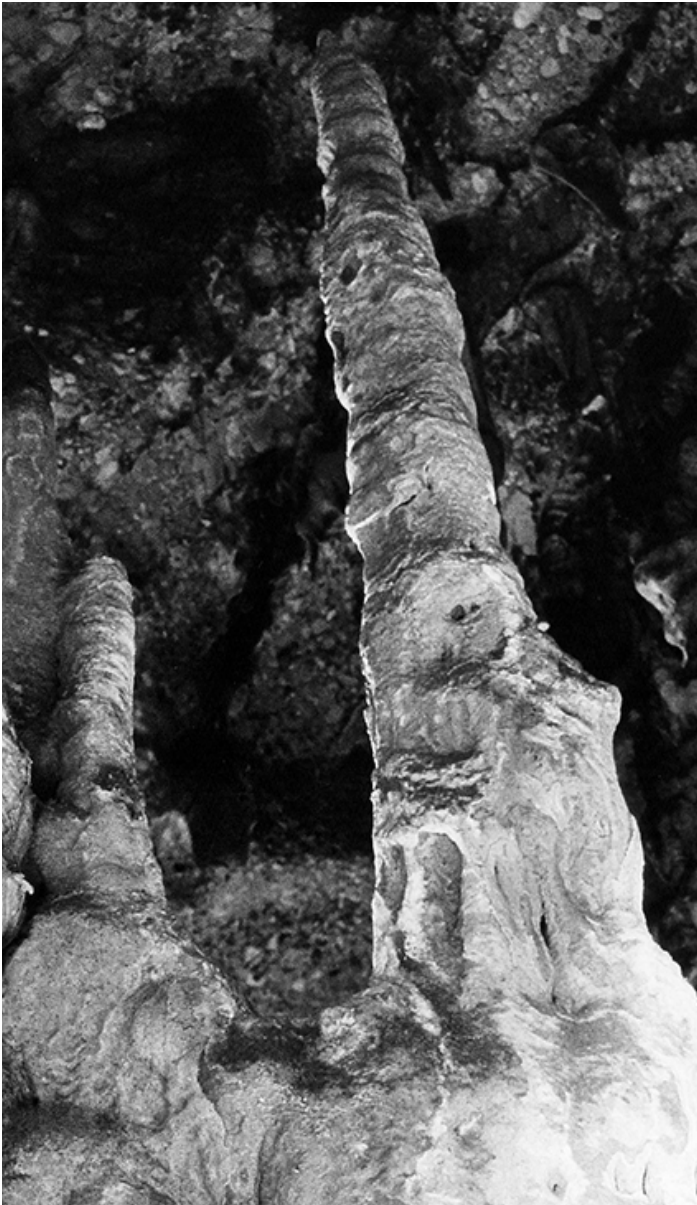
Selection of images and documents from Teresa Nogués' personal archive

D'entre les escultures de rotonda de la ciutat de Lleida, els coneguts «Ous del Siurana» ocupen un lloc primordial en l'imaginari popular. Aquesta escultura monumental, batejada originalment per la seua creadora com a *Sense títol*, està ubicada a la glorieta Font i Quer (confluència entre l'avinguda Pearson i el carrer Xavier Puig i Andreu, al barri de Pardinyes), i és de l'artista Teresa Nogués i Santamaria. Consisteix en dues grans estructures ovoidals, metàl·liques i estriades, que contenen còdols de riu. Indiquen el final de la trama urbana i el començament del parc de la Mitjana, la zona verda periurbana més gran de la ciutat, de gran interès ecològic i de gran estima pel veïnat. El seu significat popular n'ha suplantat el significat artístic, i en comptes d'una al·lusió a la natura, ha passat a ser un símbol de l'individualisme i la tossuderia d'Antoni Siurana, alcalde socialista de Lleida (1979-1987 / 1989-2004) i artífex de la transformació urbanística de la ciutat a finals del segle xx. No hi ha cap monument lleidatà d'època contemporània que hagi generat tant d'impacte mediàtic.

81

Selección de imágenes y documentos del archivo personal de Teresa Nogués. De entre las esculturas de rotonda de la ciudad de Lleida, los conocidos «Ous del Siurana» ocupan un lugar primordial en el imaginario popular. Esta escultura monumental, bautizada originalmente por su creadora como *Sin título*, está ubicada en la glorieta Font i Quer (confluencia entre la avenida Pearson y la calle Xavier Puig i Andreu, en el barrio de Pardinyes), y es de la artista Teresa Nogués i Santamaria. Consiste en dos grandes estructuras ovoidales, metálicas y estriadas, que contienen piedras de río. Indican el final de la trama urbana y el inicio del parque de La Mitjana, la mayor zona verde periurbana de la ciudad, de gran interés ecológico y muy apreciada por el vecindario. Su significado popular ha suplantado su significado artístico, y en vez de ser una alusión a la naturaleza, ha pasado a ser un símbolo del individualismo y la tozudez de Antoni Siurana, alcalde socialista de Lleida (1979-1987 / 1989-2004) y artífice de la transformación urbanística de la ciudad a finales del siglo xx. No existe ningún monumento leridano de época contemporánea que haya generado tanto impacto mediático.

Selection of images and documents from the personal archive of Teresa Nogués. Among the sculptures on roundabouts in the city of Lleida, the well-known "Ous del Siurana" occupies a fundamental place in the popular imagination. This monumental sculpture, originally named Untitled by its creator, is located in the Font i Quer roundabout (the junction between Avenida Pearson and Street Xavier Puig i Andreu, in the Pardinyes neighbourhood) and is by the artist Teresa Nogués i Santa Maria. It consists of two large ovoid structures, metallic and fluted, containing river stones. They indicate the end of the urban area and the beginning of La Mitjana park, the largest peri-urban green area in the city, of great ecological interest and much appreciated by local residents. Its popular meaning has supplanted its artistic meaning, and instead of being an allusion to nature, it has become a symbol of the individualism and stubbornness of Antoni Siurana, socialist mayor of Lleida (1979-1987 / 1989-2004) and architect of the city's urban transformation at the end of the 20th century. There is no contemporary Lleida monument that has generated so much media impact.

82

Somnis de rocalla**28**

Any / Año / Year

Mesures / Medidas / Size

Duració / Duración / Duration

2023

19,6 x 28,1 cm; 32 p.

-

Tècnica / Técnica / Technique

Materials / Materiales

Instal·lació

Instalación

Installation

Cova de paper kraft i cartró, llibre d'artista

Cueva de papel kraft y cartón, libro de artista

Cave of kraft paper and cardboard, artist's book

Més informació / Más información / Further information

Pintura acrílica, serradures i objectes de tècnica mixta

Pintura acrílica, serrín y objetos de técnica mixta

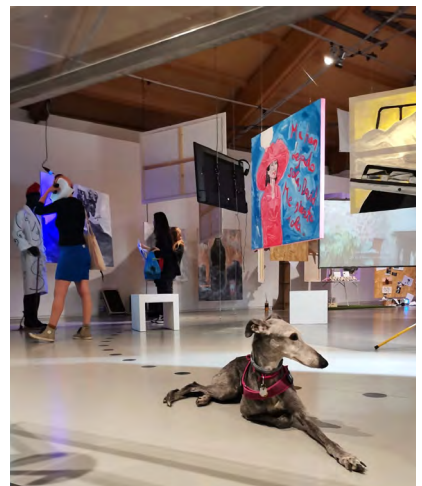
Acrylic paint, sawdust, and mixed-media object

Després de visitar una exposició del pintor Nicolai Roerich a la Casa del Tibet de Barcelona, l'artista inicia una línia de recerca sobre els imaginaris socioculturals de les coves. Més enllà de l'interès que desperten des del punt de vista geològic, les coves són un fenomen antropològic, filosòfic, espiritual, místic i ocult que ha acompanyat els humans al llarg de la seua història. Han sigut la nostra primera llar. Vehiculen rituals d'iniciació, foscor i revelació. Són llocs d'introspecció, i també de turisticació massiva; preserven un interès natural, i també comercial... Com a part d'aquesta recerca, l'artista culmina, l'any 2018, un llibre d'artista on combina texts, imatges i fotografies Polaroid. Aquesta publicació ha motivat la construcció d'una cova de paper al Centre de Documentació de La Panera, feta en col·laboració amb Yolanda Zucar, artista vinculada a la tradició del pessebre vivent del barri dels Mangraners de Lleida. A més del llibre d'artista, aquesta cova acull en les seues cavitats el pessebre amb què Simon Contra va guanyar el concurs del poble l'any 1991; banderoles de les coves d'Altamira i de Mallorca; un record del santuari de Covadonga; un reproductor de diapositives de les coves del Drac; una cinta VHS d'*Els Goonies*; fotografies fetes pel mateix artista de les coves del Drac, de les coves de salnitre de Montserrat (a Collbató), de la cova dels Moros de La Portella (orifici), d'El Bosc de les Fades, d'Iker Jiménez a Altamira...

83

Después de visitar una exposición del pintor Nicolai Roerich en la Casa del Tibet de Barcelona, el artista inicia una línea de investigación sobre los imaginarios socioculturales de las cuevas. Más allá del interés que despiertan desde el punto de vista geológico, las cuevas son un fenómeno antropológico, filosófico, espiritual, místico y oculto que ha acompañado a los humanos a lo largo de su historia. Han sido nuestro primer hogar. Vehiculan ritos de iniciación, oscuridad y revelación. Son lugares de introspección, y también de turisticación masiva; preservan un interés natural, y también comercial... Como parte de esta investigación, el artista culmina, en el año 2018, un libro de artista donde combina textos, imágenes y fotografías Polaroid. Esa publicación motivó la construcción de una cueva de papel en el Centre de Documentació de La Panera, hecha en colaboración con Yolanda Zúcar, artista vinculada a la tradición del pessebre vivent del barrio de Mangraners de Lleida. Además del libro de artista, esta cueva acoge en sus cavidades el belén con el que Simon Contra ganó el concurso del pueblo en el año 1991; banderolas de las cuevas de Altamira y de Mallorca; un souvenir del santuario de Covadonga; un visor de diapositivas de las cuevas del Drach; una cinta VHS de *Los Goonies*; fotografías tomadas por el propio artista de las cuevas del Drach, las cuevas de salitre de Montserrat (en Collbató), la Cova dels Moros de La Portella (orificio), de El Bosc de les Fades, Iker Jiménez en Altamira...

After visiting an exhibition by the painter Nicolai Roerich at the Casa del Tibet in Barcelona, the artist began a line of research on the sociocultural imaginaries of caves. Beyond the interest they arouse from a geological point of view, caves are an anthropological, philosophical, spiritual, mystical, and occult phenomenon that has accompanied humans throughout their history. They were our first home. They housed rites of initiation, darkness, and revelation. They are places of introspection, and of mass touristification; they preserve a natural interest, and a commercial one... As part of his research, in 2018 the artist made an artist's book in which he combines texts, images, and Polaroid photographs. This publication led to the construction of a paper cave in the Documentation Centre of La Panera, made in collaboration with Yolanda Zúcar, an artist linked to the tradition of the living nativity scene in the Magraners neighbourhood of Lleida. In addition to the artist's book, this cave houses: the nativity scene with which Simon Contra won the town contest in 1991; banners from the caves of Altamira and Mallorca; a souvenir from the sanctuary of Covadonga; a slide viewer of the Drach caves; a VHS tape of *The Goonies*; photographs taken by the artist himself of the Drach caves, the saltpetre caves of Montserrat (in Collbató), the Cova dels Moros de La Portella (hole), El Bosc de les Fades, Iker Jiménez in Altamira...

Activitats vinculades

25 de març de 2023

12 h

«Els cercles als camps de cultiu. El cas dels Omellons»
Conferència a càrrec de Josep Guijarro,
investigador d'ovnis i divulgador de misteris

L'any 2000 van aparèixer unes estranyes formes circulars de grans dimensions en uns camps de civada als Omellons, un poble de la comarca de les Garrigues. Els veïns i les veïnes debaten, encara avui, si els dos cercles concèntrics, de 25 i 36 metres de diàmetre, van ser fets amb herbicida per la mà humana, o si van sorgir per l'aterratge d'un objecte volador no identificat.

En aquesta xerrada, Josep Guijarro, investigador de fenòmens paranormals i divulgador de misteris, analitzarà el fenomen dels Omellons des d'una perspectiva racional. Té relació amb els ovnis? És un projecte de màrqueting publicitari? L'obra d'un artista? Una mera broma? Són algunes de les hipòtesis que plantejarà.

3 d'abril de 2023

10 h

«Com despintar la boira. Revelació de capes pictòriques censurades»
A càrrec de Rosaura Janó, restauradora
Activitat a porta tancada
Retransmissió en línia en directe via Instagram,
compte @simon_contra

En la sèrie de cinc pintures titulada *Com pintar la boira* (2019), l'artista Simon Contra barreja, de manera alquímica, figures d'actualitat, fenòmens sociopolítics, personatges de la ciència-ficció i obres d'art de tots els temps. Davant la censura experimentada en una convocatòria artística, Contra decideix cobrir els personatges controvertits amb una capa de pintura blanca sobre la qual projecta altres figures.

A *Yellow Ribbon Fantasy*, els esperits del bosc de *La princesa Mononoke*, acompanyats de llaços grocs i d'un tractor John Deere, són perseguits per la Policia Nacional i pel monstre Demogorgon de *Stranger Things*. L'escena queda contemplada per l'*Slender Man*, unes garses volant i l'ovni de San José de Valderas. A *Wanderer above the Sea of Fog II*, Santiago Abascal i Francisco Franco arriben a la presó de Lledoners, a tocar d'una granja porcina. Els espectres del feixisme queden fixats per una boira només interrompuda pel vers «malgrat la boira cal caminar», de Lluís Llach. *Waterloo. Live!*: és un directe de l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont, des de la residència oficial a l'exili de Waterloo, Bèlgica. A *Caragol treu banya... (after Goya)*, un caragol bover substitueix el *Gos semienfonsat* de Goya (1819-1823), per cobrir, amb la seua bava, una estelada censurada. A *Ghostly Vision II*, Felip VI es disfressa del dimoni aparegut a *Visió fantasmal* de Goya (1801), i és acompanyat per les infantes d'*El resplandor*, la creu Dozulé de la Portella, la Seu Vella, i l'elefant Juan Carlos I.

En l'activitat, la restauradora Rosaura Janó extraurà capes pictòriques dels llenços i es revelaran els personatges i els símbols censurats que formaven part de la composició inicial.

«Els ous del Siurana». Iconicitat, simbolisme i significació dels monuments urbans»

Taula rodona amb Teresa Nogués (artista), Simon Contra (artista) i Christian Alonso (director del Centre d'Art La Panera)

D'entre les escultures de rotonda de la ciutat de Lleida, els coneguts «Ous del Siurana» ocupen un lloc primordial en l'imaginari popular. Aquesta escultura monumental, batejada originalment per la seua creadora com a *Sense títol*, està ubicada a la glorieta Font i Quer (confluència entre l'avinguda Pearson i el carrer Xavier Puig i Andreu, al barri de Pardinyes), i és de l'artista Teresa Nogués.

Consisteix en dues grans estructures ovoidals, metàl·liques i estriades, que contenen còdols de riu. Indiquen el final de la trama urbana i el començament del parc de la Mitjana, la zona verda periurbana més gran de la ciutat, de gran interès ecològic i de gran estima pel veïnat. El seu significat popular n'ha suplantat el significat artístic, i en comptes d'una al·lusió a la natura, ha passat a ser un símbol de l'individualisme i la tossuderia d'Antoni Siurana, alcalde socialista de Lleida durant 22 anys i artífex de la transformació urbanística de la ciutat a finals del segle xx. No hi ha cap monument lleidatà d'època contemporània que hagi generat tant d'impacte mediàtic.

En aquesta taula rodona tindrem l'oportunitat de parlar amb l'artista Teresa Nogués sobre el significat original de l'escultura, la Lleida dels anys noranta, els processos de resignificació dels monuments urbans, i la banalització de l'art i la cultura.

Aquesta activitat està vinculada amb la pintura de Simon Contra titulada *Els ous del Siurana (2022-2023)*, que plasma l'escultura de Nogués en un llenç de gran format amb un estil impressionista, i que va acompanyat d'una selecció d'imatges i documents de l'arxiu personal de Teresa Nogués.

Actividades vinculadas

25 de marzo de 2023

12 h

«Los círculos en los campos de cultivo. El caso de Els Omellons»
Conferencia a cargo de Josep Guijarro,
investigador de ovnis y divulgador de misterios

En el año 2000 aparecieron unas extrañas formas circulares de grandes dimensiones en unos campos de avena en Els Omellons, un pueblo de la comarca de Les Garrigues. Los vecinos y vecinas debaten, todavía hoy, si los dos círculos concéntricos, de 25 y 36 metros de diámetro, fueron hechos con herbicida por la mano humana, o si surgieron por el aterrizaje de un objeto volador no identificado.

En esta charla, Josep Guijarro, investigador de fenómenos paranormales y divulgador de misterios, analizará el fenómeno de Els Omellons desde una perspectiva racional. ¿Acaso tiene relación con los ovnis? ¿Es un proyecto de *marketing* publicitario? ¿La obra de un artista? ¿Una mera broma? Son algunas de las hipótesis que planteará.

3 de abril de 2023

10 h

«Cómo despintar la niebla. Revelación de capas pictóricas censuradas»
A cargo de Rosaura Janó, restauradora.
Actividad a puerta cerrada
Retransmisión en línea en directo vía Instagram,
cuenta @simon_contra

En la serie de cinco pinturas titulada *Com pintar la boira* (2019), el artista Simon Contra mezcla, de modo alquímico, figuras de actualidad, fenómenos sociopolíticos, personajes de la ciencia ficción y obras de arte de todos los tiempos. Ante la censura experimentada en una convocatoria artística, Contra decide cubrir a los personajes controvertidos con una capa de pintura blanca sobre la cual proyecta otras figuras.

En *Yellow Ribbon Fantasy*, los espíritus del bosque de *La princesa Mononoke*, acompañados de lazos amarillos y de un tractor John Deere, son perseguidos por la Policía Nacional y por el monstruo Demogorgon de *Stranger Things*. La escena queda contemplada por Slender Man, unas urracas volando y el ovni de San José de Valderas. En *Wanderer above the Sea of Fog II*, Santiago Abascal y Francisco Franco llegan a la prisión de Lledoners, junto a una granja porcina. Los espectros del fascismo quedan fijados por una niebla solo interrumpida por el verso «malgrat la boira cal caminar» («a pesar de la niebla hay que andar»), de Lluís Llach. *Waterloo. Live!*: es un directo del expresidente de la Generalitat Carles Puigdemont, desde la residencia oficial en el exilio de Waterloo, Bélgica. En *Caragol treu banya... (after Goya)*, un burgado substituye al *Perro semihundido* de Goya (1819-1823), para cubrir, con su baba, una estelada censurada. En *Ghostly Vision II*, Felipe VI se disfraza de demonio aparecido en *Visión fantasmal* de Goya (1801), y es acompañado por las infantas de *El resplandor*, la cruz Dozulé de La Portella, la Seu Vella, y el elefante Juan Carlos I.

En la actividad, la restauradora Rosaura Janó extraerá capas pictóricas de los lienzos y se revelarán los personajes y símbolos censurados que formaban parte de la composición inicial.

«Els ous del Siurana». Iconicidad, simbolismo y significación de los monumentos urbanos»

Mesa redonda con Teresa Nogués (artista), Simon Contra (artista) y Christian Alonso (director del Centre d'Art La Panera)

De entre las esculturas de rotonda de la ciudad de Lleida, los conocidos «Ous del Siurana» ocupan un lugar primordial en el imaginario popular. Esta escultura monumental, bautizada originalmente por su creadora como *Sin título*, está ubicada en la glorieta Font i Quer (confluencia entre la avenida Pearson y la calle Xavier Puig i Andreu, en el barrio de Pardinyes), y es de la artista Teresa Nogués.

Consiste en dos grandes estructuras ovoidales, metálicas y estriadas, que contienen piedras de río. Indican el final de la trama urbana y el inicio del parque de La Mitjana, la mayor zona verde periurbana de la ciudad, de gran interés ecológico y muy apreciada por el vecindario. Su significado popular ha suplantado su significado artístico, y en vez de ser una alusión a la naturaleza, ha pasado a ser un símbolo del individualismo y la tozudez de Antoni Siurana, alcalde socialista de Lleida durante 22 años y artífice de la transformación urbanística de la ciudad a finales del siglo xx. No existe ningún monumento leridano de época contemporánea que haya generado tanto impacto mediático.

En esta mesa redonda tendremos la oportunidad de hablar con la artista Teresa Nogués sobre el significado original de la escultura, la Lleida de los años noventa, los procesos de resignificación de los monumentos urbanos, y la banalización del arte y la cultura.

Esta actividad está vinculada con la pintura de Simon Contra titulada *Els ous del Siurana* (2022-2023), que plasma la escultura de Nogués en un lienzo de gran formato con un estilo impresionista, y que va acompañado de una selección de imágenes y documentos del archivo personal de Teresa Nogués.

Related activities

25 March 2023

12 h

*Crop circles. The case of Els Omellons
Talk given by Josep Guijarro,
UFO investigator and revealer of mysteries.*

In the year 2000, several strange large circular shapes appeared in oat fields in Els Omellons, a village in the region of Les Garrigues. Local residents still debate whether the concentric circles – with diameters of 25 and 36 metres – were made with weedkiller by human hands or if they resulted from the landing of an unidentified flying object. In this talk, Josep Guijarro, researcher of paranormal phenomena and revealer of mysteries, will analyse the Els Omellons phenomenon from a rational perspective. Is it related to UFOs? Is it an advertising marketing project? The work of an artist? Just a joke? These are some of the hypotheses that he will put forward.

3 April 2023

10 h

How to erase the mist. Revealing censored layers of pictures.

By Rosaura Janó, restorer.

Live online transmission via

the Instagram account @simon_contra

In the series five paintings titled Com pintar la boira [How to paint the mist] (2019), the artist Simon Contra alchemically mixes current affairs, socio-political phenomena, characters from science fiction, and works of art of all times. After the censorship he experienced in a call for artist's proposals, Contra decided to cover controversial celebrities with a layer of white paint on which he projects other figures.

In Yellow Ribbon Fantasy, the forest spirits of Princess Mononoke, accompanied by yellow ribbons and a John Deere tractor, are chased by the national police and by the monster Demogorgon from Stranger Things. The scene is watched by Slender Man, flying magpies, and the UFO of San José de Valderas. In Wanderer above the Sea of Fog II, Santiago Abascal and Francisco Franco arrive at the Lledoners prison, next to a pig farm. The spectres of fascism are fixed in a mist that is interrupted only by the line "malgrat la boira cal caminar" [despite the mist, you have to walk] by Lluís Llach. Waterloo. Live!: is a picture of Carles Puigdemont, former president of the Generalitat, at his official residence in exile in Waterloo, Belgium. In Caragol treu banya... (after Goya), a sea snail replaces the Half-Submerged Dog of Goya (1819-1823), with its slime covering a censored Estelada [the flag of Catalan independence]. In Ghostly Vision II, King Felipe VI disguises himself as a demon from Goya's Ghostly Vision (1801) and is accompanied by his daughters, the infantas, as the twins from The Shining, the Cross of Dozulé of La Portella, the Seu Vella [Cathedral of Lleida], and the elephant Juan Carlos I.

In this activity, the restorer Rosaura Janó will remove pictorial layers from the canvasses revealing the censored characters and symbols that form part of the initial composition.

Els Ous del Siurana.

*Iconicity, symbolism, and significance of urban monuments
Round table with Teresa Nogués (artist), Simon Contra (artist),
and Christian Alonso (director of Centre d'Art La Panera).*

*Els ous del Siurana [Siurana's eggs], 2022-2023. Acrylic paint on
canvass (each one, 180 × 260 cm). Selection of images and documents
from Teresa Nogués's personal archive.*

*Among the sculptures on roundabouts in the city of Lleida, those known
as the "Ous del Siurana" [Siurana's eggs] occupy an essential place in
the popular imagination. This monumental sculpture, originally called
Sin título [Untitled] by its creator, is located on the Font i Quer
roundabout (the convergence of Avinguda Pearson and Carrer Xavier
Puig i Andreu in the Pardinyes district) and is by the artist Teresa
Nogués.*

*It consists of two large ovaloid structures, metallic and grooved, which
contain river stones. They indicate the end of the urban fabric and the
start of the La Mitjana park, the city's main peri-urban green space, of
great ecological interest and very much appreciated by the
neighbourhood. Their popular significance has supplanted their artistic
meaning, and instead of being an allusion to nature, they have become
a symbol of the individualism and stubbornness of Antoni Siruana, the
socialist mayor of Lleida for twenty-two years and architect of the city's
urban transformation at the end of the twentieth century. No other
contemporary monument in Lleida has generated so much media
attention.*

*In this round table we will have the opportunity to talk with the artist
Teresa Nogués about the original meaning of the sculpture, the Lleida of
the 1990s, the process of giving new meanings to urban monuments,
and the banalization of art and culture.*

*This activity is related to the painting by Simon Contra titled Els ous
del Siurana [Siurana's eggs] (2022-2023) which captures Nogués's
sculpture on a large-format canvas with an impressionist style, and
which is accompanied by a selection of images and documents from
Teresa Nogués's personal archive.*

L'escultura de la Mitjana

Avui dissabte 27 de maig de 2023, com a cloenda de l'exposició de Jaume Simon Contra «Misticisme tecnopop», us explicaré gairebé tot el que sé sobre l'escultura de la Mitjana coneguda popularment com «els Ous del Siurana». Avui, que justament fa 29 anys de la seva instal·lació: curiosa coincidència. I em resulta sorprenent que, després de tots aquests anys, ara siguem aquí per a parlar de tot el que s'ha construït al marge del que jo vaig plantejar.

L'any 1992 el Departament d'Urbanisme de l'Ajuntament de Lleida, amb Josep Maria Llop al capdavant, en coordinació amb l'Escola Municipal de Belles Arts i Antoni Llevot com a director, va convocar una sèrie d'artistes de la ciutat i la rodalia perquè presentessin propostes escultòriques. L'any anterior ja s'havia instal·lat l'escultura dels gegants de Coloma Graells i s'havien pintat alguns murals als barris. El pla urbanístic de la Paeria incloïa dotar progressivament la ciutat d'escultures.

És clar que aquells van ser els anys daurats de l'escultura a Lleida. Els barris estaven creixent, es feien remodelacions i adequacions, i la incorporació d'intervencions escultòriques configuraria punts de referència ciutadana.

Pel que fa al grup d'escultors que vam ser convocats, més de la meitat havíem passat per l'Escola Municipal de Belles Arts: Montse Baraldés, Matilde Mayoral, Coloma Graells, Teresa Valentí, Gaspar Parra, Montse Remacha, Tanet i Llorenç Martí.

Heu de tenir en compte que entre les especialitats que es podien fer a l'Escola, hi havia la d'escultura. L'Escola apareix el 1980 sota el guiatge d'Antoni Llevot, Jesús Mauri i Ramon Gabriel, i amb l'impuls de Jaume Magre, que en aquell moment era el regidor de Cultura. Al començament tenia la seu al carrer de la Tallada i posteriorment es va traslladar al Roser l'any 1986.

Jo vaig començar els meus estudis aquest any amb una fascinació tremenda per tot el que veia. El Roser era un espai salvatge, per la seva magnitud i perquè era a mig recollir, a mig ocupar, a mig definir. La Facultat de Lletres deixava l'edifici perquè se n'anava al Rectorat, però encara mantindria la seva biblioteca a la planta baixa un curs més. A més, també compartíem l'edifici amb la Biblioteca Municipal i el Museu Morera.

El Morera va programar, conjuntament amb l'Escola, un cicle d'exposicions d'art contemporani per on van passar alguns dels artistes més representatius del moment. Els alumnes teníem tota aquesta activitat artística de primer nivell a tocar, a la porta del costat. El trànsit de persones era continu i l'ambient creatiu era dens; extraordinari, tot plegat. Potser algú de vosaltres ho va poder viure

L'Escola va afavorir que s'obrissin nous espais expositius a la ciutat, de manera que als alumnes no ens resultava difícil exposar. Això ens feia sentir artistes de debò. Crec que és un privilegi haver viscut aquell moment tan ric en tots els àmbits. No només passaven coses al voltant de l'Escola, també a la universitat i a tota la ciutat en general.¹

¹ El suplement cultural del diari Segre de l'abril del 2017, número 16, està dedicat al Roser com a nucli generador de cultura i d'art. Explica molt bé el període de finals dels vuitanta i els noranta. Disponible a: <www.segre.com/dis>.

Així doncs, si l'Ajuntament ens ofería la possibilitat de fer una escultura urbana, als artistes locals, era una aposta valenta i necessària per a justificar tota aquella efervescència que bullia i que calia canalitzar.

Quan se'ns va fer la proposta, ens van suggerir possibles espais d'ubicació de les obres, tot i que se'n podien triar d'altres.

En el meu cas, no era la primera vegada que m'havia de plantejar una obra per a l'espai públic. El 1988 i el 1989 havia participat en convocatòries d'art al carrer, instal·lacions efímeres que podien durar un mes o dos i després desapareixien. Era una cosa que llavors es feia molt: el carrer com a alternativa a la sala d'exposicions, l'apropament de l'art a la gent... També es va instal·lar una escultura meva a Vilanova de Bellpuig, el 1989. Tenia una certa experiència en el treball en espais exteriors, tan diferent de com funciona tot en una sala d'exposicions, que és un espai protegit, amb unes dimensions concretes i un control dels elements més o menys abastable.

A l'hora de triar la ubicació vaig buscar un lloc que tingués, en la mesura que es pogués, un significat propi. D'aquesta manera es produïa una relació amb l'espai i hi podria establir un cert diàleg, per a no imposar un element desvinculat de l'entorn. I vaig elegir la rotonda en qüestió, que ja estava feta i tenia un nom: glorieta de Font i Quer.

98

En aquell moment la Mitjana no era ni de bon tros el que és ara. Era un espai natural sense domesticar, sense camins accessibles. Podies arribar fins a la carbonera, l'àrea on ara hi ha les tauletes de pícnic, i poca cosa més.

A mi m'interessava el que representava aquest espai, com s'havia format gràcies a l'aigua, generadora de fauna i flora, i també de paisatge, que dibuixa un recorregut i modifica tot el que toca, va llepant els marges i fa rodolar les pedres.

Volia explicar tot això, el que passava més enllà d'aquesta rotonda, aquest punt de frontera entre la ciutat i la natura. Ho podia expressar amb la matèria i la forma.

No va ser tan senzill com ara us ho explico: quan vaig triar l'espai encara no sabia què faria. Potser vaig començar triant el material i d'alguna manera vaig arribar a la pedra. La pedra en forma de còdol, aquestes pedres que el riu va modelant en el seu curs, des del naixement a la muntanya, on tenen arestes, fins a arribar a la desembocadura, on són arena.

Per a parlar de la vida m'anava bé recórrer a les formes orgàniques: un fruit, els ous, les càpsules contenidores de llavors, que s'obren i se n'escampa el contingut... Soc de les que va recollint llavors, closques, fulles..., que m'han cridat l'atenció. Per això la forma que té el ferro de l'escultura fa de contenidor de les pedres. Si us fixeu en els talls del ferro, veureu que són irregulars, no pas rectes, per a semblar que s'han trencat orgànicament com un fruit madur.

Us volia dir també que l'any 1993 es va fer una exposició amb les maquetes a escala dels projectes per a fer públiques les propostes. En el tríptic que es va fer, Frederic Vilà, regidor de Cultura en aquell moment, deia:

² «*El Cuarto de Ermengol*», Segre, 28 de maig de 1994.

Per tant, aquí es donen no únicament uns discursos estètics —que en si mateixos ja tindrien sentit—, sinó també unes hipòtesis per enriquir amb elements significatius el nostre escenari públic. I, en conseqüència, seria molt útil que el públic s'hi impliqués imaginant i opinant sobre l'encert o desencert que suposaria que aquests projectes es convertissin en realitat.

El desig de Frederic Vilà s'ha complert amb escreix, hem tingut temps i ganes per a parlar-ne.

Pel que fa a les qüestions tècniques, les pedres de l'interior vam haver de portar-les de la Pobla de Segur, són de la Noguera Pallaresa, perquè els còdols de Lleida no eren suficientment grans. I el ferro es va fer al taller Metalic del polígon El Segre.

La instal·lació de l'escultura va fer-se en dos dies. Es van col·locar les peces de ferro, que tenien una obertura a la part de dalt, ja que una de les tires es va treure i per allà s'anaven introduint les pedres amb l'ajuda d'un camió grua.

El dia de la inauguració hi havia, òbviament, Antoni Siurana, alcalde de la ciutat, i entre els representants del barri hi havia l'Ermengol, el ninotaire que llavors feia les vinyetes del diari *Segre*. L'endemà va aparèixer publicada, en aquest diari, una vinyeta que, al meu entendre, va afavorir que aquesta escultura es conegui com «els Ous del Siurana».²

Al llarg de tots aquests anys he anat recollint tot el que ha anat apareixent en relació amb l'escultura i ha estat sorprenent veure com s'ha anat construint tot un món paral·lel aliè a la meva actuació. L'obra no té títol, però crec que si en tingués, no hauria prevalgut per damunt del corrent popular.

Els que busquin una altra manera de denominar-la podrien simplement referir-s'hi com l'escultura de la Mitjana o, si no fos suficient, la que té forma d'ous. Aquesta petita apreciació pot ajudar a dignificar la peça utilitzant un llenguatge més propi.

Desitjo que aquesta explicació ajudi a ampliar la perspectiva interpretativa de la peça.

La escultura de La Mitjana

Hoy sábado 27 de mayo de 2023, como clausura de la exposición de Jaume Simon Contra «Misticismo tecnopop», os contaré casi todo lo que sé sobre la escultura de La Mitjana, conocida popularmente como «Els Ous del Siurana». Hoy, que hace justo 29 años de su instalación: curiosa coincidencia. Y me resulta sorprendente que, después de todos estos años, estemos aquí para hablar de todo lo que se ha construido al margen de lo que yo planteé.

En 1992 el Departamento de Urbanismo del Ayuntamiento de Lleida, con Josep Maria Llop al frente, en coordinación con la Escuela Municipal de Bellas Artes y Antoni Llevot como director, convocó a una serie de artistas de la ciudad y sus proximidades para que presentaran propuestas escultóricas. El año anterior ya se había instalado la escultura de los gigantes de Coloma Graells y se habían pintado algunos murales en los barrios. El plan urbanístico de la Paeria incluía dotar progresivamente la ciudad de esculturas.

Está claro que esos fueron los años dorados de la escultura en Lleida. Los barrios estaban creciendo, se hacían remodelaciones y adecuaciones, y la incorporación de intervenciones escultóricas conformaría puntos de referencia ciudadana.

Respecto al grupo de escultores que fuimos convocados, más de la mitad habíamos pasado por la Escuela Municipal de Bellas Artes: Montse Baraldés, Matilde Mayoral, Coloma Graells, Teresa Valentí, Gaspar Parra, Montse Remacha, Tanet y Llorenç Martí.

Debéis tener en cuenta que entre las especialidades que se podían hacer en la Escuela, estaba la de escultura. La Escuela aparece en 1980 de la mano de Antoni Llevot, Jesús Mauri y Ramon Gabriel, y con el impulso de Jaume Magre, que en ese momento era el concejal de Cultura. En sus inicios tenía su sede en la calle Tallada y posteriormente se trasladó a El Roser en 1986.

Yo empecé mis estudios este año con una fascinación tremenda por todo lo que veía. El Roser era un espacio salvaje, por su magnitud y porque estaba a medio recoger, a medio ocupar, a medio definir. La Facultad de Letras dejaba el edificio para irse al Rectorado, pero todavía mantendría su biblioteca en la planta baja un curso más. También compartíamos el edificio con la Biblioteca Municipal y el Museu Morera.

El Morera programó, conjuntamente con la Escuela, un ciclo de exposiciones de arte contemporáneo por donde pasaron algunos de los artistas más representativos del momento. Los alumnos teníamos toda esta actividad artística de primer nivel muy cerca, a la puerta de al lado. El tráfico de personas era continuo y el ambiente creativo era denso, extraordinario. Quizá alguien de vosotros pudo vivirlo.

La Escuela favoreció que se abrieran nuevos espacios expositivos en la ciudad, de modo que a los alumnos no nos resultaba difícil exponer. Esto nos hacía sentir artistas de verdad. Creo que es un privilegio haber vivido ese momento tan rico a todos los niveles. No solo alrededor de la escuela pasaban cosas, también en la universidad y en toda la ciudad en general.¹

¹ El suplemento cultural del diario Segre de abril de 2017, número 16, está dedicado a El Roser como núcleo generador de cultura y arte. Explica muy bien el período de finales de los ochenta y los noventa. Disponible en: <www.segre.com/dis>.

Así pues, si el Ayuntamiento nos ofrecía la posibilidad de realizar una escultura urbana a los artistas locales, era una apuesta valiente y necesaria para justificar toda aquella efervescencia que hervía y que era necesario canalizar.

Cuando se nos hizo la propuesta, nos sugirieron posibles espacios de ubicación de las obras, aunque se podían elegir otros.

En mi caso, no era la primera vez que debía plantearme una obra en el espacio público. En 1988 y 1989 había participado en convocatorias de arte en la calle, instalaciones efímeras que podían durar un mes o dos y después desaparecían. Era algo que se hacía mucho entonces: la calle como alternativa a la sala de exposiciones, el acercamiento del arte a la gente... También se instaló una escultura mía en Vilanova de Bellpuig, en 1989. Tenía cierta experiencia de trabajo en espacios exteriores, tan diferente a cómo funciona todo en una sala de exposiciones, que es un espacio protegido, con unas dimensiones concretas y un control de los elementos más o menos alcanzable.

A la hora de elegir la ubicación busqué un sitio que tuviera, en la medida de lo posible, un significado propio. De esta forma se producía una relación con el espacio y podría establecer un cierto diálogo con él, para no imponer un elemento desvinculado del entorno. Y elegí la rotonda en cuestión, que ya estaba hecha y tenía un nombre: glorieta de Font i Quer.

En ese momento La Mitjana no era ni de lejos lo que es ahora. Era un espacio natural sin domesticar, sin caminos accesibles. Podías llegar hasta la carbonera, el área donde ahora están las mesitas de picnic, y poco más.

A mí me interesaba lo que representaba este espacio, cómo se había formado gracias al agua, generadora de fauna y flora, y también de paisaje, que dibuja un recorrido y modifica todo lo que toca, va lamiendo los márgenes y hace rodar las piedras.

Quería explicar todo esto, lo que ocurría más allá de esta rotonda, ese punto de frontera entre la ciudad y la naturaleza. Lo podía expresar con la materia y la forma.

No fue tan sencillo como ahora os lo cuento: cuando elegí el espacio aún no sabía qué haría. Quizás empecé eligiendo el material y de alguna manera llegué a la piedra. La piedra en forma de guijarro, esas piedras que el río va moldeando en su curso, desde el nacimiento en la montaña, donde tienen aristas, hasta llegar a la desembocadura, donde son arena.

Para hablar de la vida, me iba bien recurrir a las formas orgánicas: un fruto, los huevos, las cápsulas contenedoras de semillas, que se abren y se esparce su contenido... Soy de las que va recogiendo semillas, caparazones, hojas..., que me han llamado la atención. Por eso la forma que tiene el hierro de la escultura hace de contenedor de las piedras. Si os fijáis en los cortes del hierro, veréis que son irregulares, no son rectos, para parecer que se han roto orgánicamente como un fruto maduro.

Os quería decir también que en 1993 se hizo una exposición con las maquetas a escala de los proyectos para hacer públicas las propuestas. En el tríptico que se hizo, Frederic Vilà, concejal de Cultura en ese momento, decía:

² «*El Cuarto de Ermengol*», Segre, 28 de mayo de 1994.

Por tanto, aquí se dan no únicamente unos discursos estéticos —que en sí mismos ya tendrían sentido—, sino también unas hipótesis para enriquecer con elementos significativos nuestro escenario público. Y, en consecuencia, sería muy útil que el público se implicase imaginando y opinando sobre el acierto o desacierto que supondría que estos proyectos se convirtieran en realidad.

El deseo de Frederic se ha cumplido con creces, hemos tenido tiempo y ganas para hablar de ello con él.

A nivel técnico, las piedras del interior tuvimos que llevarlas de La Pobla de Segur, son del río Noguera Pallaresa, porque los cantos rodados de Lleida no eran suficientemente grandes. Y el hierro se hizo en el taller Metalic del polígono El Segre.

La instalación de la escultura se hizo en dos días. Se colocaron las piezas de hierro, que tenían una abertura en la parte superior, dado que una de las tiras se quitó y por allí se iban introduciendo las piedras con la ayuda de un camión grúa.

El día de la inauguración estaba, como no, Antoni Siurana, alcalde de la ciudad, y entre los representantes del barrio estaba Ermengol, el ilustrador que entonces hacía las viñetas del diario *Segre*. Al día siguiente aparecía publicada, en este periódico, una viñeta que en mi opinión favoreció que esta escultura se conozca como «Els Ous del Siurana».²

A lo largo de todos estos años he ido recogiendo todo lo que ha ido apareciendo en relación con la escultura y ha sido sorprendente ver cómo se ha ido construyendo todo un mundo paralelo ajeno a mi actuación. La obra no tiene título, pero creo que si lo tuviera, no habría prevalecido sobre la corriente popular.

Quien busque otra manera de denominarla podría simplemente referirse a ella como la escultura de La Mitjana o, si no fuera suficiente, la que tiene forma de huevos. Esta pequeña apreciación puede ayudar a dignificar la pieza utilizando un lenguaje más propio.

Deseo que esta explicación ayude a ampliar la perspectiva interpretativa de la pieza.

The Sculpture of La Mitjana

Today, Saturday May 27, 2023, by way of closing Jaume Simon Contra's exhibition Technopop Mysticism, I will tell you almost everything I know about the sculpture of La Mitjana, popularly known as "Siurana's eggs". Today is exactly 29 years since its installation – a curious coincidence. And I find it surprising that, after all these years, we are here to talk about everything that has been built beyond what I originally proposed.

In 1992, the town planning department of the Lleida City Council, headed by Josep Maria Llop, in coordination with the Municipal School of Fine Arts and its director Antoni Llevot, called on a series of artists from the city and its surroundings to present sculptural proposals. The previous year, Coloma Graells' sculpture of giants and several murals had been installed in the city's neighbourhoods. The council's plan included progressively endowing the city with sculptures.

It is clear that those were the golden years of sculpture in Lleida. The neighbourhoods were growing, remodelling and adaptations were being carried out, and the incorporation of sculptural interventions would form landmarks for citizens.

Regarding the group of sculptors that were called to the meeting, more than half had gone through the Municipal School of Fine Arts: Montse Baraldés, Matilde Mayoral, Coloma Graells, Teresa Valentí, Gaspar Parra, Montse Remacha, Joan de Tanet, and Llorenç Martí.

You must take into account that sculpture was among the specialties that could be studied the School, which was created in 1980 by Antoni Llevot, Jesús Mauri, and Ramon Gabriel, with the impetus of Jaume Magre, then the city's councillor for culture. The school was initially located in Carrer Tallada and moved to El Roser in 1986.

I started my studies that very year with a tremendous fascination for everything I saw. Roser was a wild space thanks to its size and because it was half organized, half occupied, half defined. The Faculty of Letters was leaving the building to go to the Rectorate, but it would keep its library on the ground floor for another year. In addition, we also shared the building with the public library and with the Museu Morera.

The Museum programmed a cycle of contemporary art exhibitions together with the School, which was attended by some of the most representative artists of the time. The students had all this top-level artistic activity very close, right next door. The traffic of people was continuous, and the creative environment was dense, extraordinary. Maybe some of you experienced it.

The School encouraged the opening of new exhibition spaces in the city, so that it was not difficult for students to show their work. This made us feel like real artists. I think it was a privilege to have experienced that rich moment at all levels – things did not only happen around the school, they also happened at university level and throughout the city as a whole.¹

¹ The cultural supplement of the newspaper Segre of April 2017 was dedicated to El Roser as a generator of culture and art. It explains very well the period of the late 80s and 90s. WWW.SEGRE.COM/DIS Number 16.

So, if the city council offered us the possibility of making an urban sculpture for local artists, it was a brave and necessary gamble on justifying all that effervescence that was boiling up and which needed to be channelled.

When they made the proposal to us, they suggested possible spaces for the location of the works, although others could also be chosen.

In my case, it was not the first time that I had to consider a work for the public space. In 1988 and 1989, I had participated in calls for street art, ephemeral installations that could last a month or two and then disappear. It was something that was done a lot at that time, the street as an alternative to the exhibition hall, bringing art closer to the people... And in 1989, one of my sculptures was placed in Vilanova de Bellpuig. So I had some experience of working in outdoor spaces, which is so different from how everything works in an exhibition hall, which is a protected space, with specific dimensions, and where the elements can be more or less controlled.

When choosing the location, I looked for a place that, as far as possible, had its own meaning. In this way, a relationship with the space was produced and a certain dialogue could be established, so as not to impose an element detached from the environment. And I chose the roundabout in question, which was already made and had its own name, the Glorieta de Font i Quer.

106

At that time La Mitjana was nothing like it is today. It was an untamed natural space, without accessible roads. You could get to the coal bunker, the area where the picnic tables are now, but not much else.

I was interested in what this space represented, how it had been formed thanks to water, which generates flora, fauna, and the landscape, which traces a path and changes everything it touches, licking the edges and rolling the stones.

I wanted to explain all this, what was happening beyond this roundabout, this border point between the city and nature. I could express it with matter and form.

It wasn't as easy as I'm telling you now. When I chose the space I still didn't know what I would do. Maybe I started by choosing the material and somehow got to stone. Pebble-shaped stone, these stones that the river shapes in its course, from the source to the mountain where they have edges, until they reach the estuary by when they are sand.

To talk about life, it was good for me to resort to organic forms: fruit, eggs, seed-containing capsules that open and spread their content... I am one of those people who collects seeds, shells, and leaves that have caught my attention. That is why the shape of the iron in the sculpture acts as a container for the stones. If you look at the cuts of the iron, you will see that they are irregular, not straight, because they seem to have broken open organically like a ripe fruit.

I should also tell you that in 1993 there was an exhibition with the scale models of the projects as a way of making the proposals public. In the leaflet that was published, Frederic Vilà, councillor for culture at the time, said:

² *Diari Segre 28-5-1994. El Cuarto de Ermengol.*

Therefore, here we have not only some aesthetic discourses – which in themselves would already make sense – but also various hypotheses to enrich our public stage with significant elements. And, consequently, it would be very useful for the public to get involved by imagining and giving their opinion on the success or failure of these projects becoming a reality.

Federic's wish has been more than fulfilled, and we have had the time and the desire to talk about it.

On a technical level, I would like to tell you that we had to take the inside stones from La Pobla de Segur – they are from Noguera Pallaresa – because the boulders from Lleida were not big enough.

And the iron was made in the metal workshop of the Segre industrial estate.

The installation of the sculpture was done in two days. The iron pieces were placed, with an opening at the top where one of the strips was removed, which allowed the stones to be put inside with the help of a boom truck.

On the day of the inauguration, the city's mayor Antoni Siurana was there, of course, along with representatives of the neighbourhood including Ermengol, the illustrator who at that time did cartoons for the newspaper Segre. The following day, a cartoon appeared in this newspaper that, in my opinion, encouraged the way this sculpture has become known as "Siurana's eggs", "Siurana's balls" or "Siurana's testicles".²

Throughout all these years I have been collecting everything that has appeared in relation to the sculpture, and it has been surprising to see how a whole parallel world has been built, beyond my activity. The work does not have a title, but I think that if it did, it would not have prevailed over the popular trend.

Those looking for another form of name could simply refer to it as the sculpture of La Mitjana and, if that were not enough, they could add that it is the one in the shape of eggs. This small appreciation can help dignify the item by using a more appropriate term.

I hope this explanation helps broaden the interpretive perspective of the piece.

Ajuntament de Lleida

Alcalde de Lleida
Fèlix Larrosa Piqué

Regidora de Cultura i Promoció de la Ciutat
Pilar Bosch Vilana

Publicació

Textos

Christian Alonso i Teresa Nogués

Coordinació

Christian Alonso

Serveis lingüístics

Maite Puig (català i castellà) i Paul E. Davies (anglès)

Fotografies

Jordi V. Pou (p. 10 – p. 12 i p. 66)

Simon Contra (p. 14 – p. 64)

Christian Alonso (p. 66)

Disseny gràfic

Ivoiré Studio

Impressió

Imprenta Barnola SL

Dipòsit legal

L-696-2023

ISBN

978-84-123301-3-7

Edita

Ajuntament de Lleida, Centre d'Art La Panera

© dels textos: els autors respectius

© de les imatges: els autors respectius

© de les traduccions: els autors i Ajuntament de Lleida, Centre d'Art La Panera

© de l'edició: Ajuntament de Lleida, Centre d'Art La Panera cc logo

Llicència

CC BY-NC-ND 4.0

Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional

Exposició

Comissariat
Christian Alonso

Coordinació
Antoni Jové

Muntatge
Carlos Mecerreyes, Jordi Alfonso i Teresa Nogués

Realització cinematogràfica
Dani Martínez

Fotografies
Jordi V. Pou

Adaptació full de sala a lectura fàcil
Fundació Aspros

Centre d'Art La Panera

Direcció
Christian Alonso

Coordinació
Antoni Jové

Educació
Helena Ayuso

Centre de Documentació
Anna Roigé

Programes públics
Roser Sanjuan

Manteniment
Carlos Mecerreyes

Atenció als visitants
Joana Castillo i Miquel Palomes

Servei de neteja
Antonia Marín

Agraïments de l'artista

Targa, Pedroló, Carles Quevedo, Xavier Garcia, Xavier Novell, Lluís Lipp, Oona Zyman, Pepe Bravo, cervesa Boira, SARS-CoV-2, José María Aznar, El Genovés, Max Spiers, John E. Mack, Marcello Pellegrino Ernetti, Aby Warburg, Coco Chanel, Marc Llobet Cardona, Plataforma No Macrogranja Sí Ramaderia Sostenible dels Plans de Sió (el Canós, l'Aranyó!), la boira, Goya, Germán de Argumosa, Pedro, Josmar i Araceli i José, Stella Vine, David Rocasolano, Josep Maria Civit, Montserrat, Leonardo da Vinci, Vladímir Putin, els coloms, Josep Jové dels Omellons, Antoni Siurana, Yoli Zúcar, Josep Guijarro, Rosaura Janó (KREAS Restauro), Teresa Nogués, Joan Watson, Cintamani, mare, pare, la Portella, la frontera del Segrià i totes les persones que han estat un moment o altre fent costat.

<https://www.lapanera.cat>
infolapanera@paeria.cat
@lapaneralleida

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

LA PAERIA

Ajuntament de Lleida

LA
PANERA

